

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25^ο—ΑΘΗΝΑΙ 1—31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1911 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1014

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΗΡΩΔΑΙ

Ὁ Χριστὸς παιδάκι! Ἡ σοφία ἐνσαρκωμένη εἰς ἓνα σωματάκι ροδοκόκκινο. Ἡ ἀγάπη καθρεπτισμένη εἰς δύο μάτια καστανά. Ἡ χαρὰ φωλνασμένη εἰς δύο λακάκια τριανταφυλλένια. Ἡ ἐλπίς ζωγραφισμένη εἰς στοματάκι πῦθ ὁ γίνῃ χειμαρρὸς παρηγορίας καὶ ἐλέους.

Ὁ Χριστὸς παιδάκι! Ἐνα σύμβολον καὶ μὴ προφητεία μαζί. Ἐνας κόσμος ἀρμονίας εἰς ἓνα κομμάτι ἀμόρφου σαρκός. Ἐνα ἀπείρως μεγάλο εἰς ἓνα ἀπείρως μικρό. Μία τελειότης εἰς μίαν ἀτέλειαν. Μία μεγάλη δύναμις εἰς μίαν ἀδυναμίαν.

Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν γυναῖκα, εἶπαν οἱ σοφοὶ, διὰ νὰ τιμῆσῃ τὴν ἀτιμασμένην, διὰ νὰ δικαιώσῃ τὴν ἀδικημένην, διὰ νὰ δοξάσῃ τὴν ἄδοξον.

Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη βρέφος διὰ νὰ σκορπίσῃ φῶς καὶ ἐλπίδα εἰς κάθε μέρος ὅπου γεννᾶται παιδί. Εἰς τὴν τρώγλιν καὶ εἰς τὴν καλύβην περισσότερον παρὰ εἰς τὰ μαρμαρόκτιστα μέγαλα. Διότι εἰς μίαν φάτνην ἀλόγων ζώων ἐγεννήθη τὸ θεῖον παιδί. Ἀπὸ μίαν γυναῖκα διωγμένην, συκοφαντημένην, τρέχουσαν νὰ κρύψῃ ὑπὸ τὰ ράκη καὶ τοὺς μικθμοὺς τῶν ζώων τὴν κραυγὴν τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ.

Ἡρῶδαι εἰς τὸν κόσμον σήμερον πολ-

λοὶ Ἡρῶδαι ὄχι βασιλεῖς, ἀλλὰ πατέρες, ἀλλὰ δημιουργοὶ τῆς ζωῆς μικρῶν ποῦ γεννῶνται εἰς τρώγλας. Ἡρῶδαι ἀνηλεεῖς, ἀμείλικτοι, ποῦ σκορπίζουν τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀπόγνωσιν ἐπάνω ἀπὸ τὸ λίκνον ἑνὸς νεογεννημένου παιδιοῦ. Ποῦ σκορπίζουν τὴν θλίψιν καὶ τὸ ὄνειδος εἰς τὴν πτωχικὴν στέγην τῶν δυστυχῶν.

Πόσοι μικροὶ θεοὶ δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ κρύπτονται κάτω ἀπὸ τὰ ράκη τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ διωγμοῦ. Πόσοι ἐλπίδες δὲν σβύνουν ἐκεῖ ὅπου θὰ ἀνέτελεν ἴσως ἓνα ἄστρον δόξης καὶ μεγαλείου ἑνὸς λαοῦ. Πόσοι εὐεργεσίαι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν χάνονται ἀπὸ τὴν μικρὰν ζῶην ποῦ σβύνει, διότι τῆς ἔλειψεν ὀλίγη ἀγάπη καὶ ὀλίγον ἔλεος.

Ὁ αἰὼν μας ἐν τούτοις φιλοδοξεῖ νὰ ὀνομάζεται αἰὼν τῶν παιδιῶν. Ἴσως διότι οἱ γονεῖς γίνονται γενναιότεροι εἰς στοργὴν καὶ τρυφερότητα, οἱ νομοθέται ἀνθρωπινότεροι καὶ οἱ παιδαγωγοὶ λογικότεροι. Ἴσως διότι κατηργήθησαν τὰ βασανιστήρια τοῦ παρελθόντος καὶ σπανιότερα τὰ μικρὰ ποῦ φοροῦν τώρα ἀκάνθινα στεφάνια μαρτυρίου.

Ὅπως ὅποτε τὰ παιδιὰ ποῦ θανατῶνουν ἢ ρίπτουν εἰς τοὺς τέσσαρας δρόμους Ἡρῶδαι πατέρες αὐξάνουν καὶ πληθύνονται. Καὶ εἰς μικροὺς πτωχοὺς τόπους ἴσως τὸν ἰδικόν μας ἢ ἀπώλεια τῶν παιδιῶν

είναι ζημία μεγάλη εθνική, είναι το αίμα αυτό του έθνους που χύνεται σιγά, σιγά και εξαντλεί την φυλήν ολόκληρον.

Η φιλανθρωπία εδοκίμασε να εμποδίση το κακόν, ιδρύουσα βρεφοκομεία δια τα παιδιά της εγκαταλείψεως. Ένα στόμα κενόν βρεφοδόχου, που μοιάζει κάσα νεκρική, δέχεται το μικρόν σωματάκι, το εγκαταλελειμμένον από την σκληρότητα θηριωδών γονέων. Με ένα κουδούνισμα ε-παιτείας το μικρόν ζητεί εις την σκοτεινήν νύκτα της πρώτης καταγίδος της ζωής του το έλεος της φιλανθρωπίας.

Αλλά οι άνθρωποι δεν αγαπούν τα παιδιά, που έρχονται εις την ζωήν σφραγισμένα με την μαύρον σφραγίδα της απανθρωπίας εκείνων που τα έγέννησαν. Και τα μικρά που συντηρεί φιλανθρωπία χωρίς στοργήν, θερίζει αλύπτητα ο θάνατος και μαστίζουν κάθε είδους συμφοραί.

Για τα μικρά αυτά εις ανάμνησιν της έορτής που έγεννήθη ο Χριστός, θα δοκιμάσωμεν νέον είδος σωτηρίας αι κυρίαί του Λυκείου των Έλληνίδων. Προκηρύττομεν βραβεΐα χρηματικά από **έκατό** δραχμ. και κάτω και μετάλλια τιμής εις της παραμάνες που θα μ'ης παρουσιάσουν τον έρχόμενον Μάιον τα υγιέστερα παιδιά από τα τρόφιμα και τα έξωτερικά του έκθετο τροφείου.

Νομίζω ότι η έορτή αυτή είναι η καλύτερα χριστουγεννιάτικη έορτή που το Λύκειον εγκαινιάζει. Χωρίς δένδρον και χρυσόχαρτα αλήθεια. Αλλά με τον πόθον και την προσπάθειαν της καλλιέργειας του απείρως ώραιότερου δένδρου της ζωής τώσων μικρών, τα όποια νόμοι άδικοι και προλήψεις σκληραί καταδικάζουν εις θάνατον.

K. ΠΑΡΡΕΝ

Υ. Γ. *Αρα γε δεν θα φιλοτιμηθούν μερικοί από τους Έρωδάς αυτούς να λάβουν μέρος εις τα χρηματικάβραβεΐα ;

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

I

Η Λίτσα η μικροκάμωτη ξανθοδρα με τα όνειροπόλα γαλανά της μάτια, με τα όλόχρυσα σγουρά μαλλιά της, με το κερένιο χρώμα της, σωστό κουκλάκι του Σάξ, δεν διεσκέδαζε μαζί με τα άλλα παιδιά που έπλημμυρίζαν το όλοφωτο σαλόνι της κ. Δίλβου και γιόρταζαν με

φωνές, γέλοια και χαρά το δένδρο του Χριστού που καμάρωνε σε μια γωνιά φωτωμένο κεράκια και παιχνίδια.

Καθισμένη κάτω απ' το δένδρο ανάμεσα στα πράσινα του κλαδιά, έβλεπε με ύφος μελαγχολικό όλα τα παιχνίδια να τρέχουν, να θορυβούν, να προσπαθούν να σχηματίσουν ζεύγη για μια καρδίλια.

Κεφαλάκια ξανθά, κεφαλάκια μελαγχροινά όλα ανάμεσα συμπλέκοντο και διελύοντο χωρίς να μπορούν να φέρουν κανένα αποτέλεσμα τάξεως και ήσυχίας. Άδίκως η μουσική έσκορπίζε τους όλόγλυκους ήχους της Nitouche, οι μικροί δεν κτώρθοναν τίποτε και εις το τέλος άπηλπισμένοι έσκορπίστησαν εδώ κ' εκεί για να τους διαδεχθούν οι μεγαλύτεροι, παιδιά από δεκαεξ έτών και άνω, τα όποια άμέσως έσχημάτισαν ένα καρρέ και άρχισαν να χορεύουν με χαρά και ευκινήσιαν ζηλευτήν.

Η Λίτσα η όποια άνηκεν εις την τάξιν αυτήν των μεγάλων μολονότι προσεκλήθη να λάβη μέρος εις τον χορόν ήρνήθη επιμόνως και έζηκούσθαι με το ίδιο ύφος το μελαγχολικό να κυττάζη τους χορευτάς.

Έριπτε τα βλέμματά της εις όλους, συγχρότερα όμως τα έστρεφε εις επάνω σ' ένα μελαγχροινόν νέον, έως είκοσιν έτών, με φυσιογνωμία συμπαθηστάτη και εις την ντάμα του ένα χαριτωμένο πλασματάκι ως δεκαεπτά έτών, του όποιου τα μεγάλα φλογερά μαύρα μάτια έπυρπολούσαν τον νεαρόν καρβυλιέρον. Το ζευγάρι αυτό ήτο το ζωηρότερον όλων. Είς κάθε βήμα, εις κάθε κίνησιν οι δύο νέοι έγελούσαν, ευθυμολογούσαν και όσο ηύξανεν η ζωηρότης των, τόσο έμεγάλωνε και η λύπη και η μελαγχολία της Λίτσας. Προφανώς μέσα στα μάτια της έζωγραφίζετο ο πόνος και η ζήλεια. Και έζήλευσε, έζήλευσε φοβερά, την ώραία κόρη που με το ζωηρό χαρακτήρα της και με τα δαιμονισμένα μάτια της είχε παρασύρη είχε ξετρελλάνη κυριολεκτικώς τον παιδικό της φίλο τον Κοκό και τον έκαμε να μη δίδη πλέον καμμιά προσοχή σ' αυτήν.

Δεν ήτο πλέον ο ίδιος ο Κοκός, ήτον άλλος, άγνωρίστος. Και η Λίτσα τώρα έφερνε στο νού της τα παλιά χρόνια τα παιδικά που τα πέρασε τόσο ευτυχισμένα με το Κοκό το φίλο της τον άχώριτο. Από μικρά μια στάλα παιδικάκια πάντα μαζί. Μαζύ της τρέλλες τους, μαζύ τα παιχνίδια τους, μαζύ τους περιπάτους. Ένα τοιγάκι μικρό χώριζε τους κήπους των σπιτιών των και πόσες φορές δεν το πήδησαν αυτό το τοιγάκι με κίνδυνο να σπάσουν τα πόδια τους για να άνταμώνωσιν ο ένας τον άλλον.

ΑΛΛΗ ΓΑΛΛΙΣ ΗΘΟΠΙΟΣ ΟΜΟΙΑΖΟΥΣΑ ΤΗΝ JOCONDA

Έπειτα ήρχονταν στην ένθύμησί της τα άλλα χρόνια τα σχολικά· πως πήγαιναν στην άρχή μαζύ στο ίδιο σχολείο, πως τη βοηθούσε εκείνος εις ό,τι δεν είξευρε σαν μεγαλύτερος που ήτο. Πως χώρισαν άργότερα ο καθένας στο σχολείο του και άρχισαν να σοβαρεύονται σιγά σιγά, και η αγάπη η έως τότε άδολη, η αδελφική, άρχισε να πέρνη μια άλλη μορφή, αλλοιότικη που την συγκαίνουσε και έκαμε την καρδοδρα της πολλές φορές να χτυπάη δυνατά. Τί χαρά και τί συγκίνησι είχε δοκιμάση όταν εκείνος πρωτόπειρος ποιητής, μαθητής ακόμη του Γυμνασίου, της αφιέρωνε το πρώτο ποίημά του, ένα ποιηματάκι άβρό, μέσα στο όποιο

έξεδήλωνε όλη του την τρυφερή συμπάθεια για αυτήν.

Τί όμορφες και τί γλυκές ήσαν αι ημέρες εκείνες ως τη στιγμή που έφυγε για την Ευρώπη, εκείνος για να τελειοποιήση τας σπουδάς του, ως τη στιγμή που της είπε το τελευταίο addio και της έχάρισε το τελευταίο του ποίημα, το αποχαιρετιστήριον.

Από τότε έσβυσαν η χαρές της η μεγάλες, είχε μένει όμως η έλπίδα στην καρδιά ότι θα τον ξανάβλεπε, ότι θα άνταμώνονταν ύστερα από δυό χρόνια, όπως της το είχε υποσχεθί και θα ξανάρχιζαν πάλι τη ζωή τους την ευτυχισμένη.

Καὶ τὴν πῶς τὰ δύο χρόνια πέρασαν καὶ γύρισε πάλι, σωστός πιά ἄνδρας, περισσότερο ὁμορφος, περισσότερο ἐλεγκάντικος καὶ θελητικὸς ἀπὸ πρῶτα, τὴν ἄλλη τῆς ἔπερνε τὴν θέσι τῆς, ἄλλη πιά ὁμορφὴ ἀπ' αὐτῆ, πιά φανταχτερὴ καὶ αὐτὴ ἔμεινε παραγκωνισμένη, λησμονημένη σχεδόν, μόνο μὲ τῆς ἀνκμήσεις τῆς. Δάκρυα ἀνέβαιναν στὰ γαλκὰ τῆς μάτις καὶ γιὰ νὰ τὰ κταπνίξῃ δάγκανε μὲ παραφορὰ τὰ χεῖλη τῆς.

Ἄχ! πῶς πονοῦσε, πῶς πονοῦσε καὶ πῶς ἤθελε νὰ κλάψῃ, νὰ κλάψῃ, νὰ ξαλαφρώσῃ λίγο ἀπὸ τὸ βάρος ποῦχε μὲς' στὰ στήθη τῆς!

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας τὰ χεράκια τῆς τὰ κερένια ἔπιασαν λίγα κλαδιὰ ἀπ' τὸ δένδρο τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἔσφιζαν σπασμωδικὰ καὶ κάποια προσευχὴ μυστικὴ ἔστειλε στὸ Χριστό.

II

Ὁ χορὸς εἶχε τελειώσῃ. Τὰ ζεύγη σκορπίσθησαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ὁ Κοκὸς μόνος τὴν κούρασμα ἀπ' τὴν τρέλλα τοῦ χοροῦ, κάθησε σὲ μιὰ γωνία τοῦ σαλονιοῦ νὰ ξεκουρασθῇ. Μιὰ berceuse τοῦ Σοῦμαν ποῦ ἐκτελεῖτο ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸ πιάνο ἀπὸ ἓνα κοριτσάκι συμπαθητικὸ μὲ πολὺ γλυκύτητα καὶ πάθος τὸν ἐνανούριζε, τοῦ ἔφερνε μιὰ νάρκη ἡδονικὴ. Ἦτο εὐτυχὴς ἢ τρελλὴ μελαγχροινὴ τὸν εἶχε μεθύσει.

Ἐξάφνα μὲσα στὴ μέθη του ἐκεῖνη, τὰ μάτις του ἔπεσαν ἐπάνω στὴ Λίτσα. Στὴν ἴδια πάντοτε θέσι καθισμένη ἢ ξανθὴ κόρη περιτριγυρισμένη ἀπ' τὰ πράσινα φύλλα τοῦ δένδρου καὶ ἀπ' τὰ φῶτα ποῦ τὸ στόλιζαν, μὲ τὸ χλωμὸ τῆς πρόσωπο, χλωμότερο τὴν πῶς ἀπ' τὸν πόνου, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιάκια τῆς ποῦ ἔσχηματίζαν ἓνα στεφάνι φωτεινὸ, γύρω στὸ μέτωπό τῆς, ἔμοιαζε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μὲ μιὰ εἰκόνα Παναγίας ἀπὸ κείνες ποῦ εἶχε ἰδῆ ὁ Κοκὸς στὰ μουσεῖα τῆς Ἰταλίας. Εἶχε ἀκριβῶς τὴν ἔκφρασι τῆς Μαντόνας Ντολορόζας ποῦ τόση αἰσθησι τοῦ εἶχε κάμη ὅταν τὴν πρωτοεῖδε. Ἐμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος μὲ τὰ μάτις του κερπωμένα ἐπάνω τῆς καὶ ἔπειτα μὲ μιὰς πετάχθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ βρέθηκε ἀμέσως σιμὰ τῆς. Στὴν ἀπότομη αὐτὴ ἐμφάνισί του ἢ Λίτσα σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς μὲ κάποιο τρόμο καὶ φάνηκε σὰν νὰ ζύπνησε ἀπὸ ὄνειρο βαθύ.

Ὁ Κοκὸς χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ, τῆς ἔρπαξε τὸ χερί τῆς, τὸ ἔσφιξε μὲ θέρμη καὶ τῆς εἶπε : Λίτσα εἶσαι θαυμασιὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Εἶσαι ἓνα ta-

bleau vivant θελητικὸ. Καὶ καθὼς ἐκεῖνη ἐσιωποῦσε καὶ διατηροῦσε τὴν ἴδια θλιμμένη ὄψι στὴ μορφή τῆς, προσέθεσε μὲ ὕφος ἀνήσυχου.

« Ἄλλὰ τί ἔχεις ; φαίνεσαι ὅτι ὑποφέρεις, φαίνεσαι ὅτι πάσχεις πολὺ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶσαι ἔτοιμη νὰ κλαύσῃς. — Ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς ἐλαφρὰ ἢ ξανθὴ κόρη καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη καὶ τρεμουλαστὴ ἀπήντησε :

« Ἡ Λίτσα εἶνε θλιμμένη γιὰ τὸ φίλος τῆς δὲν εἶνε πιά ὁ ἴδιος· δὲν εἶνε πιά ὁ Κοκὸς τῶν περασμένων χρόνων, εἶνε ἀγνώριστος ἐντελῶς. Ἡ Λίτσα ἢ παλιὰ τοῦ φίλου δὲν ἔχει πιά θέσι κοντὰ του γιὰτί... » Ἐσιώπησε δὲν ἠμπόρεσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Τὰ λόγια πνίγηκαν στὸ λαιμὸ τῆς καὶ δύο δάκρυα μεγάλα κήλυσαν ἀπ' τὰ μάτις τῆς.

Ἡ καρδιὰ τοῦ νέου ραγίσθηκε στὸ παράπονο αὐτὸ τὸ πικρὸ. Ἐπῆρε καὶ τὰ δύο τῆς χεῖρια μὲς' στὰ δικά του, τῆς τὰ ἔσφιξε μὲ τρέλλα καὶ μὲ τὸν τρυφερότερο τόνο τῆς εἶπε. « Συγχώρησε με Λίτσα, συγχώρησέ με φίλη μου. Φάνηκα πολὺ κηλὸς μαζὺ σου, ἀλλὰ πίστευσε με δὲν τὸ ἤθελα. Μὲ παρέσυρε, μὲ ἐμέθυσε, μὲ ἐτρέλλανε... Ἄκουσε, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα μὴ μὲ καταδικάσῃς προτοῦ μ' ἀκούσῃς. — Ἐπῆρε ἓνα χαμηλὸ κάθισμα, τὸ ἔσυρε σιμὰ τῆς, πολὺ σιμὰ τῆς καὶ ἐκάθησε. — Ἐπειτα ἔσκυψε ἐπάνω τῆς καὶ ἄρχισε μαζὺ τῆς μιὰ ὀμιλίαν σιγανή, γλυκειά !

III

Τὸ σαλόνι εἶχε ἐρημώσῃ σχεδόν. Ὁ θόρυβος, ἢ φωνές, τὰ γέλοια εἶχαν σβύσει πιά. Δὲν ἔμεινε παρὰ λίγος κόσμος σκορπισμένος ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τὰ δύο παιδιὰ στὴν ἴδια θέσι πάντα ἐξαιουλοῦσαν νὰ μιλοῦν. Δὲν ἔβλεπαν γύρω τους, εἶχαν λησμονήσῃ τὸν κόσμον ἐντελῶς. Μιλοῦσαν καὶ ὁ ἓνας κύτταζε τὸν ἄλλο. Μιλοῦσαν γιὰ τὰ παλιὰ τους, μιλοῦσαν γιὰ τὰ περασμένα καὶ τὰ πρόσωπά των εἶχαν πάρη ὄψι χαρούμενη. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἀντελήφθησαν ὅτι ἢ γιορτὴ εἶχε τελειώσῃ, τινάχθησαν καὶ οἱ δύο ἀπ' τὴ θέσι τους μὲ ὀρμή. Πρὶν ὅμως χωρισθῶν ἢ Λίτσα ἔκοψε δύο κλαδιὰ ἀπ' τὸ χριστουγεννιάτικο ἔλατο, ἔδωκε τὸ ἓνα στὸ φίλο τῆς καὶ κράτησε τὸ ἄλλο αὐτὴ, λέγοντας. « Θὰ τὸ ἔχω φυλακτό. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ δένδρο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ ἔχει μεγάλη δύναμι, εἶνε μαγικό ! »

X. KAMBOYKIAOY

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

« Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ μοι ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ ».

Φεύγων ὁ Ἰακώβ ὁ εὐλογηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τὴν ὀργὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἡσαῦ, τοῦ πωλήσαντος ἄλλοτε τὰ πρωτοτόκια εἰς τὸν Ἰακώβ δι' ἐν πινάκιον φακῆς, κατάκοπος ἐκ τῆς ὀδυπυρίας, ἄμα ἔφθασεν ἢ νύξ, εἰς τὸν τόπον ὅπου εὐρίσκετο, βάλλει ἓνα λίθον προσκεφάλιον καὶ ἀποκοιμᾶται. Καὶ βλέπει καθ' ὕπνον μίαν κλίμακα ἢ ὁποία ἦναι τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν γῆν, ἄγγελοι ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον τὴν κλίμακα, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακας φῶς μέγα, καὶ εἰς τὸ φῶς καθήμενος ὁ Ἰψιστος· καὶ ἀκούει τὴν φωνὴν Αὐτοῦ λέγουσαν πρὸς αὐτόν. « Ἐγὼ εἶμι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ. Ἰδοὺ, ἐγὼ εἶμι μετὰ σοῦ, καὶ θέλω εἶσθαι τὸ στήριγμά σου ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς. Ἐγὼ θέλω σὲ ἐπαναφέρει εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ὅπου τὴν κλίμακα, καὶ θέλω δώσει τοῦτον εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους σου· καὶ δι' ἐνός τῶν ἀπογόνων σου εὐλογηθήσονται ὅλα αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ δὲν θέλω σὲ ἐγκαταλείψῃ μετὰ τὸ γίνωσιν ὅσα εἶπον σοι ». Ἐξυπνᾷ ὁ Ἰακώβ ἐντρομος λέγει πρὸς ἐαυτόν : « Φοβερός ὁ τόπος οὗτος ! Ἐδῶ ἢ θύρα τοῦ οὐρανοῦ. Θεὸς παρὼν ἐστὶν ὧδε. » Βάλλει τὸν λίθον, τὸν ὅποιον εἶχε προσκεφάλιον ὡς θεμέλιον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, χύνει ἔλαιον ἐπ' αὐτοῦ ὡς σημεῖον ἱερότητος, καὶ ὀνομάζει τὸν τόπον Βεθ-ελ, ὅπερ ἐσήμαινε εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν Οἶκος Θεοῦ.

Ἐξαιουλοῦται τὸν δρόμον του, φθάνει εἰς τοῦ θεοῦ Λάβαν. Ἐργάζεται ἐπτά ἔτη διὰ τὴν Ραχὴλ, καὶ ὁ θεὸς τῷ δίδει τὴν Λεῖαν. Ἐργάζεται ἄλλα ἐπτά, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Λάβαν, καὶ λαμβάνει πλέον τὴν πρώτην μνηστήν. Πληθύνει ὁ οἶκος του, γίνεται κραταῖος καὶ πλούσιος σφόδρα. Ἐρχεται ὁ ὀρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καιρὸς, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πατρικὸν τοῦ οἴκου· διέρχεται πάλιν τὸν τόπον, ὅπου νέος ἀγένειος εἶχε στήσει τὸν λίθον, ἐνθυμεῖται τὸ ὄνειρόν του καὶ κτίζει τότε ἐκεῖ ἓνα οἶκον προσευχῆς. Δίδει εἰς αὐτόν καὶ ὁ Ἰψιστος διὰ τοῦ Ἀγγέλου Του ἀντὶ τοῦ ὀνόματος Ἰακώβ τὸ ὄνομα Ἰσραήλ, ἢτοι μαχητῆς Θεοῦ. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο γεννᾶται ἐκεῖ καὶ ὁ δωδέκατος υἱὸς τοῦ ὀ Βενιαμίν, καὶ μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ υἱοῦ τούτου εἰς τὸν κόσμον θνήσκει ἢ ἀγαπητὴ Ραχὴλ καὶ τὴν θάπτει ἐπίσης ἐκεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Εἰς μικρὰν ἡλικίαν (ἀριστούργημα Τέχνης)

Τὴν εὐλογημένην ἐκεῖνην γῆν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένοντο τόσα θαυμάσια εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰακώβ καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὀνόμασε Βηθλεέμ, ἦτοι οἶκον Θεοῦ, κατόκησε καὶ ὁ Βουζ καὶ ἢ Ρούθ, οἱ προπάτορες τοῦ Βασιλέως καὶ Προφητάνακτος Δαυὶδ, ἐκεῖ ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς ὁ Δαυὶδ, καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἠδούκησε νὰ δοθῇ εἰς αὐτόν ἢ βασιλεία ὀχώρωσε τὴν Βηθλεέμ, τὴν ἐκόσμησε καὶ τὴν ὀνόμασεν οἰκίαν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δόξης του, ὅταν ἢ Ἰερουσαλήμ μὲ τὰ περίχωρα αὐτῆς ἠρίθμει πέντε ἑκατομμύρια λαοῦ. Εἰς τὴν εὐλογημένην Βηθλεέμ ἀνεμένετο ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἐπαγγελθεὶς διὰ τοῦ ὀποίου ἠθέλον εὐλογηθῆ ὅλα αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Ἐπτά αἰῶνας πρὸ τῆς πληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως λέγει πλέον τρανῶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ στόματος τοῦ Προφήτου Μιχαὴ τὸ : « Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ μοι ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ ».

Ὅποια μεταβολαὶ εἰς τὸν Κόσμον, ἀπὸ τῶν πατριαρχικῶν μέχρι τῶν προφητικῶν χρόνων, καὶ ὀποια μεταβολαὶ ἀπὸ τῶν προφητικῶν μέχρι πληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως τῆς δοθείσης τσακίς ἐν ἀποκαλύψει εἰς τοὺς πατριαρχικούς ! Τὸν λαόν εἰς τὸν ὀποιον εἶχε

δικασθῆ ἡ γνῶσις τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, προ-
πρεσβεύζεν αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἐπὶ αἰῶ-
νας ἔλους διὰ δικασθῶν προσηύσεων, πρὸς ὑπο-
δοχὴν τοῦ Λόγου Του, διὰ νὰ μὴ σφάλλωσιν
ὅταν ἤθελεν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς παγκοσμιοποιή-
σεώς των. Ἡ Ἀγία Γραφή, ἡ Παλαιὰ Δια-
θήκη εἶνε τὸ κάτοπτρον ὅπου φαίνεται ζωη-
ρότατα ἡ Νέα Διαθήκη. Ἀλλ' ὅποια μετα-
βολὴ εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ ὕλικα εἶχον ἐπέ-
λθει! Ὅποια παρκαλοῖσις μεταξὺ προγόνων
καὶ ἀπογόνων εἶχε γίνεαι τὸ διδάσκον πλεόν,
ὄχι μόνον αἱ Ἀγία Γραφί, ἀλλὰ καὶ ἡ πο-
λιτικὴ ἱστορία, ἡ ὅποια καθιρίζει καὶ τὸν χρό-
νον τῆς ἐκπληρώσεως τῆς Θεϊκῆς ὑποσχέσεως
λέγουται, καὶ περὶ τῆς ὑποταχῆς τοῦ περὶ
τοῦ λαοῦ, καὶ περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἡγεμό-
νευον καὶ ἐβασίλευον τότε ἐπ' αὐτοῦ καὶ περὶ
τοῦ ἐκδοθέντος δικτάγματος πρὸς τὸν Imperator
πρὸς ἀπογραφὴν, τὸ ὅποιον δικτάγμα
γίνεται καὶ αἴτιον ὅπως εἰς τὴν Βηθλεὲμ εἰς
τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ φανῆ πράγματι ἐνσαρκω-
μένον τὸ φῶς, τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ ἐπὶ τῆς
κορυφῆς τῆς κλίμακος ὁ Ἰακώβ, Ἐκεῖνος διὰ
τοῦ ὁποίου ἤθελον εὐλογηθῆ ὅλα καὶ φυλακί τῆς
γῆς.

«Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς
λαλήσας ἐν ταῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων
τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Ἰωβ,
ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς
αἰῶνας ἐποίησεν. Ὁς ὢν ἀπεύχεσθε τῆς δό-
ξης καὶ χαρκατῆρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ.»
Ἀλλὰ πῶς ὁ λαὸς ὁ ἄγιος εἰς τὸν ὅποιον εἶχον
γίνεαι τόσαι ἀποκαλύψεις, εἰς τὸν ὅποιον τόσα
ἐλαλήθησαν πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ
τῶν Προφητῶν, ὁ σεβασθεὶς τὴν Ἱερὰν Πα-
ράδοσιν καὶ τὴν Θεῖον Νόμον ἄλλοτε, τόσον
εἶχε δικασθῆ, τόσον εἶχεν ἀποβάλλει τὸν φό-
βον τοῦ Θεοῦ τὸν ὅποιον ἄλλοτε ἔφερον ὡς
ἱμάτιον; Καὶ ὅταν ἀπέβλεπε τὸν φόβον τοῦ
Θεοῦ ἔχασε καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Τότε ἔ-
γεινε ὑποχείριος καὶ ὑπόδουλος ξένων. Τότε
ἐσκοτίσθησαν οἱ νοητοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐδόθη ὁ
ἀδόκιμος νοῦς. Τότε ἔβασκε πλέον ἀπὸ κρη-
μονοῦ εἰς κρημόν, ἀπὸ δυνάστου εἰς δυναστῶν
χεῖρας· καὶ ὁ παρκαίτιος τῶν δυστυχιῶν του, ὁ
ἄσπονδος ἐχθρὸς ὁ σπαράξας αὐτὸν εὐρίσκειτο
ἐν αὐτῷ! ἡ δικασθῆ τῶν ἀληθειῶν τοῦ
Θεοῦ Νόμου, ἡ Φαρισσαϊκὴ ψευδοσευλάθεια, ἡ
μισαλλήλια, αἱ δικαιοσύσεις. Τετύφλωκεν αὐτῶν
τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν
καρδίαν, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀ-
κούοντες μὴ συνιῶσιν, εἶχε βροντοφωνήσει ὁ
μεγαλόφωνος Ἡσαΐας, προβλέπων καὶ λυπού-
μενος διὰ τὸ μέλλον.

Ὅταν ὁ Ἡρώδης ἤκουσε πρὸς τῶν Χαλ-
δαίων, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ὁ Χρι-
στὸς ἐγεννήθη, οἱ ὅποιοι Χαλδαῖοι οὔτε τὸν
ἀληθινὸν Θεὸν ἐγνώριζον, οὔτε τὴν Θεῖαν Πα-
ράδοσιν, οὔτε τοὺς Προφήτας οἱ λατρεύοντες
τὰ ἄστρον, καὶ ὑπὸ ἀστέρας ὀδηγηθέντες, ὅταν
ἐμαθε πρὸς αὐτῶν τὴν Γέννησίν Του, ἐκάλεσε
τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τοῦ λαοῦ,
ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβασίλευε καὶ ἐρωτᾷ ἐν σπουδῇ
καὶ μετ' φόβον, ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται; Ἐν
Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἀπαντῶσιν οἱ λόγιοι
Ἑβραῖοι ὁμοφώνως καὶ ἀπαγγέλουσι καὶ τὴν
ἐπὶ τούτῳ προφητικὴν ῥῆσιν.

«Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ
παρέλαβον.» Ὑπῆρξαν καὶ ὀλίγοι ἐξαιρέ-
σεις τῶν ὁποίων ἡ καρδία δὲν εἶχε παρκαθῆ
ἐντελῶς καὶ δὲν εἶχον διαφθαρῆ ἀνεπαρορῶ-
τως· αὐτῶν τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμούς διήνοι-
ξεν, ἔτυχεν τοῦ ἐλέους Του, ἀλλ' ἦσαν ὀλίγοι,
ὅπως καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ δικαίου Νῶε ἦσαν
ὀλίγοι οἱ δικασθέντες μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κα-
τακλυσμοῦ, καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Σο-
δόμων καὶ Γομόρων ὀλίγοι οἱ ἐκφυγόντες τὸ
πῦρ, τὸ θεῖον καὶ τὴν λάβαν.

Καὶ λοιπὸν ἀφοῦ οἱ προωρισμένοι νὰ ἴδωσι
πρῶτοι τὸ φῶς φαίνονται ἀνάξιοι τῆς χάριτος
ταύτης, τυγχάνουσι τῆς χάριτος τὰ ἔθνη, αἱ
ἄλλα φυλακί τῆς γῆς. Αἱ πατριεὶ τῶν ἐθνῶν
διαβλέπουσιν εἰς τὸ ἀνατεῖλαι τὸ φῶς τὴν ἐπιγ-
γεμμένην σωτηρίαν, εἰς τὰ θεοπεπῆ ἔργα τὸν
ἀληθινὸν ἀγνωστον Θεὸν τὸν ὅποιον ἐζητοῦν.
Καὶ κλεῖται ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Ἰσραηλιτι-
κοῦ λαοῦ τοῦ φανέντος ἀναξίου ὁ νέος Ἰσραήλ
εἰς κληρονομίαν. «Διεσκορπίσεν ὑπερηφάνους
δικαιοῖα καρδίαις αὐτῶν. Καθεῖλε δυνάστας
ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς. Πεινῶντας
ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαιρέ-
στειλε κενούς». Πλουτίζονται οἱ ἀκουσίως πέ-
νητες· αὐτοὶ δὲν ἔπαιον ἂν αἱ φυλακί των
εἶχον χάσει τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ
τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος· δὲν ἦσαν
ὑπεύθυνοι διὰ τὴν πλάνην ἂν ἐλάτρευον λί-
θους καὶ δένδρα καὶ κτήνη καὶ θηρία. Ἀλλὰ
οἱ γινώσκοντες τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τὰς
ἀποκαλύψεις Του καὶ τὴν ὑπόσχασίν Του, καὶ
διὰ τοῦτο ὑπεύθυνοι διὰ τὰς παρκαίτους πρά-
ξεις ἐξεπεστάλησαν κενοί, διότι ἐφάνθησαν ἀνά-
ξιοι δικαιοσύται καὶ κληρονόμοι τοῦ πλού-
του.

Τὸ ἔλεος ὅμως τοῦ ἀνατείναντος εἰς Βη-
θλεὲμ Φωτὸς, τοῦ προωρισμένου ἀπὸ τῶν Πα-
τριρχικῶν χρόνων νὰ ἀνατεῖλῃ ἐκεῖ, ἄνευ
ὀρίων καὶ τέλους. Ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει, καὶ
μακροθύμος, καὶ ἀνεξίκακος, καὶ προσδεχόμε-

νος πάσων ἐπιστροφῶν ἀδιάφορον τὸ σκότος
τῆς πλάνης, ὅταν ἀναγνωρισθῆ τὸ φῶς τῆς
ἀληθείας. «Τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰ-
ῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβούμε-
νους αὐτόν. Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοὺς
υἱῶν, τοὺς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ
καὶ μεμνημένοι τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποι-
ῆσαι αὐτάς».

Ἐν Μονάχῳ

MARIA ΠΙΝΕΛΗ

Ἡ ΠΑΣΧΟΥΣΑ

— Μὰ βέβαια σὰς ἐνθυμούμαι, — εἶπεν ὁ
ιατρός, δεικνύων κάθισμα εἰς τὴν πάσχουσαν.
— Τώρα ἐνθυμήθητε καλά. Καὶ δὲν μετεβλή-
θητε πολὺ Μόρον ποῦ ἄσπρισαν πολὺ τὰ μαλ-
λιά σας Πόσα χρόνια ἔχετε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;
Εἶναι πολλὰ χρόνια; Ὡστε θὰ εἶπῃ, αἰσθάνε-
νεσθε καλὰ τὸν ἑαυτὸν σας;

Ἐσπρωξε τὴν λάμπαν οὕτως, ὥστε τὸ φῶς
νὰ πέσῃ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀσθενοῦς καὶ
προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμματα διαπερασιακὰ
καὶ σκεπτικὰ.

— Μάλιστα, βλέπετε πόσον μακρὸν διά-
στημα χρόνου ἐπέρασαν ἀφότου δὲν σὰς εἶδα;
Καὶ εἶμεθα φίλοι ἄλλοτε δὲν εἶν' ἀλήθεια;
Σταθῆτε... Πότε ἐπάνω κάτω ἦτον ποῦ ἦλθατε
πρῶτην φοράν; Πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν—πότε
πέρασαν τόσα χρόνια! Εἰκοσιπέντε! Περίεργον!
Ἦσθε τότε κόρη καὶ ἦλθατε μετ' ἡμῶν μητέρα
σας... Βλέπετε, πῶς τὰ ἐνθυμούμαι;

Ἐκτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ὅταν ἐμβῆκεν ἡ
ὑπηρέτρια, τῆς εἶπε:

— Δὲν δέχομαι πλέον. Περιμένει κανεὶς;
Πῆτε πῶς δὲ μπορῶ νὰ δεχθῶ ἄλλον. Δὲ
μπορῶ, δὲ μπορῶ! Αὔριον εἰς τὰς πέντε.

Ἡ ὑπηρέτρια ἀπῆλθεν, ὁ δὲ ἱατρός ἀνε-
πνευσε μετ' ἀνακουφίσεως καὶ ἀνεκλίθη ἐπὶ
τοῦ ἐρσησινώτου τῆς πολυθρόνας. Δὲν ἀπέσπα
τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς πασχούσης, ἐνῶ αὐτὴ
ζωηρῶς φωτιζομένη, εἶχε χαμηλώσει τὴν κεφα-
λήν καὶ συνέστρεφε εἰς τὰς χεῖρας τὸ σακί-
διόν της.

— Εἶχατε τότε λιποθυμίας, καὶ ἡ μητέρα
σας παρεπονείτο διὰ τὴν μεγάλην ἀνωμαλίαν
τῆς ψυχικῆς διαθέσεώς σας· εἴσθε διαδοχικῶς
πότε περιχαρῆς, πότε λυπημένη.

Ἡ ἀσθενὴς ἐγέλασε:

— Διατὶ τὰ ἐνθυμείσθε αὐτά;

Ὁ ἱατρός ἐμειδίασε

— Ἦμην τότε κ' ἐγὼ νέος.

Ἐκυψε ἤνοιξε τὸ συρτάρι μιᾶς μικρᾶς τρα-
πέζης γραφείου καὶ ἐσήκωσε μετὰ κόπον με-
ρικὰ χονδρὰ βιβλιοδεμένα τετράδια.

— Πότε περιχαρῆς, πότε λυπημένη, ἐπανέ-
λαβε συγκεχυμένως, ψάχνων εἰς τὰ τετράδια.
— Τώρα πλέον αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν;— ἠρώτησε
καὶ σὰν νὰ τὴν ἐνυξε μετ' ἑνα γοργόν, ὄξυ
βλέμμα.

— Χαράν; Ὁχι, δὲν ὑπάρχει πλέον.— γε-
λῶσα ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐνῶ ἐκεῖνος κάτι ἀνεξή-
τει καὶ ἐσιώπα

— Ἐσπουδάσατε φωνητικὴν μουσικὴν καί,
νομίζω, ὠνειροπολοῦσατε τὴν σκηνὴν.

— Ὡνειροπολοῦσα ἄλλοτε

— Ἀλλὰ ὑπανδρεύθητε καί...

— Ναί, ὑπανδρεύθηκα... καὶ τίποτε δὲν
ἐβγήκε ἀπὸ τὴν φωνὴν μου.

— Δὲν ἐβγήκε, — ἐπανέλαβεν αὐτὸς καὶ ἔξα-
φνα ἀνεφώνησεν: Ἰδοὺ! Ἀλλὰ.. ὄχι, αὐτὴ
δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἐγγραφή: «Δύο παιδιὰ...
Δύσκολος τοκετός... Ἐγκυμοσύνη τὸν τρίτον
μῆνα... Ἀποστροφή πρὸς τὴν ζωὴν...»

Ἐκείνη τὸν διέκοψε:

— Βεβαίως δὲν εἶνε ἡ πρώτη. Μὲ ἀνεζητή-
σατε ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου, πρᾶγμα
διὰ τὸ ὅποιον δὲν εἶχα καμμίαν ἰδέαν ὅταν
εἶχα ἔλθῃ ἐδῶ τὴν πρώτην φοράν μετ' ἡμη-
τέρα μου. Τὴν ζωὴν δὲν τὴν ἀηδίασα τότε.
Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνο ποῦ ἐνεγράψατε τότε εἰς τὸ
βιβλίον σας ἦτο προσωρινὸν καὶ συνέπεια τῆς
καταστάσεώς μου. Ἐὰν θέλετε χωρὶς ἄλλο
τὴν πρώτην ἐγγραφήν, ἀναζητήσατέ τὴν πρὸ
τριῶν ἐτῶν. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ.

— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι πλέον ἀποστροφή τρίτην
φοράν, — γελῶν, εἶπεν αὐτός.

Ἐκείνη ἐχαμογέλασε.

— Ἡ πρώτη ἤρχισεν εὐθὺς ἀμέσως κατόπιν
τῆς χαρᾶς

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ διαβάσῃ τὰς σημειώ-
σεις καὶ ἐκινούσε τὴν κεφαλὴν.

— Τώρα θὰ σὰς ἐκπλήξῃ πάλιν ἡ μνήμη
μου, ἀλλ' ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡμῶν
κ' ἐγὼ τότε νέος, καὶ σεις μοῦ εἶχατε προξε-
νήσει ζωηρὰν ἐντύπωσιν ὅταν ἡ μητέρα σας
μοῦ εἶπε, πῶς τραγουδεῖτε, ἀλλ' ὅτι ὅμως κά-
ποτε δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τραγουδήσετε. ἐπειδὴ
μερικὰ λέξεις σὰς συγκινοῦν πολὺ καὶ θέλετε
νὰ κλαύσετε, ἐγὼ ἐφαντάσθην ὅποια ὠραία καὶ
πλουσία ζωὴ σὰς περιμένει. Μοῦ φαίνεται, οὐ-
δέποτε ἤκουσα τὴν φωνὴν σας, ἡμῶν ὅμως πάν-
τοτε βέβαιος, ὅτι θὰ ἦτο ὠραία, ὅτι ἔχετε τὰ
λαντον, ὅτι εἴσθε μοναδική. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ
θλίψις σας μετ' ἕκαμαν νὰ σκεφθῶ περὶ κάποιου
ρωμαντικοῦ ἀπορρήτου. Ἐνθυμούμαι ὅτι εἴσθε

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ
(Ὁ φημισμένος πίναξ τοῦ Μουρίλλο)

ὑγιής, ἐντελῶς ὑγιής καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐξηγήσω, πόθεν προήρχοντο αἰ λιποθυμῖαι σας. Ἀπέδωσα αὐτοὺς εἰς τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς σας, εἰς τὸ ὥραϊον ἀπόρρητόν σας. Εἰς τὸ ἀπόρρητον ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμποροῦσα νὰ σκέπτομαι χωρὶς ἓνα κάποιον ζηλότυπον αἴσθημα.

Ἡ πάσχουσα ἐγέλασε.

— Καὶ φαντασθῆτε δὲν ὑπῆρχε. ὦ, ὑπῆρχε, νομίζω, μόνον ὁ πόθος τοῦ μουσικοῦ ἀπορρήτου, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀπόρρητον δὲν ὑπῆρχε. Καὶ τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς δὲν τὴν ἐνθυμοῦμαι. Νεότης ὑπῆρχε. Ἦθελα πολὺ νὰ ζήσω. Ναὶ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ζήσω, ἀλλὰ κάπως τοῦτο δὲν κατωρθοῦτο. Τίποτε δὲν μ' εὐχαρίστει, καί, ἐνθυμοῦμαι, κατεγινώμην πάντοτε νὰ σκεφθῶ κάτι ἢ νὰ φαντασθῶ, διὰ νὰ μοῦ φαίνεται πῶς ὦ δυνατά Ἐπίτηδες ἐμεγαλοποιοῦν τὰ πάντα,

τὰ ἐφούσκωνα. Καὶ αὐτὴν μάλιστα τὴν ἀσθένειάν μου. Ναὶ πολὺ ἤθελα νὰ ζήσω, καὶ ὅμως ἔλειπε τὸ πᾶν.

— Γρήγορα ἐν τούτοις ὑπανδρεύθητε. Θὰ εἰπῆ λοιπὸν πῶς ἀγαπούσατε, — εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, — ἀπήνησεν ἐκείνη. — Ὁ ἔρωσ μιᾶς νέας κόρης εἶνε φανταστός, μεγαλοποιημένος, φουσκωμένος. Εἶνε τὸ πλέον ὑποθετικόν, περίπλοκον καὶ συγκεχυμένον αἴσθημα. Ἐπενεργούν ἐπ' αὐτοῦ καὶ οἱ ὄροι τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἡ ἐκλογή τῶν ἀναγνωσμάτων, αἱ σχέσεις πρὸς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν, ἡ φιλαυτία, ἡ περιέργεια... Βεβαίως κάθε κόρη, ὅταν δὲν ὑπανδρεύεται ἐξ ὑπολογισμοῦ, νομίζει ὅτι ἀγαπᾷ. Κυρίως ὅμως φαντάζεται, ὅτι ἀγαπᾶται μὲ ἐξαιρετικὴν ἀγάπην, ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν ἠγαπήθη ὅπως αὐτή. Ἡ τοιαύτη πεποίθησις εἶνε

Η ΙΝΦΑΝΤΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΕΥΛΑΔΙΑ

(ἡτις ἐδημοσίευσε τελευταίως ἐν φεμινιστικὸν βιβλίον, προκαλέσαν τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεών της μετὰ τοῦ Βασιλέως Ἀλφόνσου τῆς Ἰσπανίας).

πλέον αυτή καθ' εαυτήν σχεδόν αγάπη. "Αν ή πεποίθησις αυτή τής αφαιρεθῆ πρὸς καιρὸν, τότε θὰ αἰσθανθῆ τοιοῦτον πόνον, ὁ ὁποῖός θ' ἀναγκάσει τὴν κόρην νὰ κάμη τὸ ἐπικινδυνωδέστερον καὶ τὸ ἀποφασιστικώτερον βῆμα διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅπως τὴν ἐπανακτήσῃ. Καὶ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, «ἐφ' ὅρου ζωῆς», ἐν ἡλικίᾳ 18—20 ἐτῶν. καὶ ἀκόμη κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀδοκίμαστον ἐκ μέρους τῆς κόρης ἀφύπνησιν, συνήθισαν νὰ φέρωνται σοβαρώτατα, ὡσὰν νὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ προϋποθέσῃ, ὅτι ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἡ ἐκλογὴ εἶνε ἐλευθέρα, ὀρθὴ καὶ πρέπει νὰ ἰσχύσῃ καθ' ὅλον τὸν μετέπειτα βίον.

Ἡ ἄρρωστος ἐταράσσετο, ὁ δὲ ἰατρὸς ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὰς σημειώσεις, φυλλομετρῶν μίαν πρὸς μίαν τὰς σελίδας.

— Ἐγράφη προφανῶς, ὅπως τὸ εἶπατε — εἶπε: «διάθεσις: ζοφερὰ καὶ καταπιεστικὴ αἰσθημα ἀηδίας πρὸς ἑαυτήν. Ταραχὴ καὶ ἀποστροφή Ἀγάπη πρὸς τὰ τέκνα νοσηρά, προκαλεῖ ἀδιάλειπτον τρόμον. Ἀπάθεια». Τὸ ἐνθυμείσθε τοῦτο; τὴν ἠρώτησε καὶ τῆς ἔρριψε ταχὺ βλέμμα.

Ἐκείνη ἐχαμογέλασε.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἦτο βαρύτερα περίστασις. Ἐγκυμοσύνη, θήλασμα ἀσθένεια Κύκλος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω. Μόλις ἐτελείωνε τὸ ἕνα ἤρχιζε τὸ ἄλλο. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦτο ἐνδοιασμός: Εἶνε αγάπη αὐτό; Εἶνε ζωὴ; Κατόπι ἀπελπισία, ἀγανάκτησις; Αὐτὸ εἶνε αγάπη! αὐτὸ εἶνε ζωὴ! ἠσθανόμην τὸν ἑαυτὸν μου δούλην καὶ εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ ἀπορρίψω αὐτὴν τὴν δουλείαν τοῦ ἔρωτος. Τὰ παιδιὰ ποῦ ἐγεννήθησαν, τὰ ἀγαπούσα, τὴν ἀνάγκην ὅμως νὰ γείνουν καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα...

— Στάλαις καὶ σύνθετα φάρμακα, — εἶπεν ἀφηρημένος ὁ ἰατρὸς καὶ ἀίστρεψε διὰ μιᾶς ὀλοκληρον τετράδιον. — Ἐδοκίμασατε πάλιν νὰ τραγουδήσετε, ἀλλὰ ἡ φωνὴ σας εἶχε χαθῆ. "Ἐτσι εἶνε... Τώρα ἂς κυττάξωμεν παραπέρα... "Ἄς ἰδοῦμεν ἀκόμη μετὰ δύο ἔτη. «Βρωμιούχον κάλι, ψυχραὶ καταιωθήσεις Σαρκώ».

— Εἶχεν ἀποθάνει τότε ἕνας υἱός μου, — εἶπε τότε ἡ πάσχουσα.

— Υἱός; Ναί, ναί. Ὁ μικρός! Νεογόν! Ναί, ναί. Νομίζω πῶς ἐχάσατε ἀκόμη ἕνα παιδί, — μεγάλο πλέον!

— Πολὺ πρὸ ὕστερα.

— Ἐνθυμοῦμαι ὅμως μίαν περίοδον, ποῦ ἤρχεσθε ἐδῶ πολὺ συχνά. Τότε ἀκριβῶς ἐγίναμεν φίλοι καὶ μοῦ ἐδιηγῆθητε πολλά: ὄχι τόσα ἄλλως τε παρ' ὅσα ἐγὼ εἶχα μάθη. Ἦσθε

τότε εἰς τὰ ὠραιότερά σας χρόνια, ἂν ἠμπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ οὕτω πως. Κάθε γυναῖκα ἔχει τὰ ὠραῖά της χρόνια. Πλήρης αἰθησις φυσικὴ καὶ πνευματικὴ. Καὶ εἶσθε τότε πολὺ ὠραία, Δὲν εἶχατε καμμίαν ἀσθένειαν, ἀλλὰ ἦλθατε καὶ μοῦ εἶπατε: «Πρέπει νὰ με βοηθήσετε νὰ ζήσω. Πρέπει νὰ μοῦ δώσετε δύναμιν, ἡρεμίαν, ψυχραιμίαν, ἠμπορεῖτε;» Κ' ἐγὼ σὰς εἶπα μετὰ πεποίθησως: «ἠμπορῶ». Καὶ σὰς τὸ εἶπα αὐτὸ διότι ἤμην πεπεισμένος, ὅτι δὲν εἶχατε ἀνάγκην φαρμάκων, ἀλλὰ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος νὰ εἶνε καὶ μακρὰν καὶ πλησίον σας. Καὶ τοιοῦτος ἠμποροῦσε νὰ εἶμαι ἐγὼ. Δὲν ἤμην ἐγὼ γνώριμός σας, δὲν ἠρχόμην εἰς τὴν οἰκίαν σας, δὲν εἶχα καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸν σύζυγόν σας καὶ τὴν οἰκογένειάν σας. Ἐπομένως ἤμην μακρὰν σας Ἐγνώριξα ὅμως πολλά, ἤξευρα τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα τοῦ βίου σας, σὰς εἶχον ἰδῆ κατὰ τὰς εἰλικρινεστέρας στιγμὰς τῆς ὑπάρξεώς σας, τοσάκις σκοπίμως ἐπροκάλεσα τὰ δάκρυά σας, τὰς ἀκουσίας ὁμολογίας σας, ὡστε ἤμην πλησίον σας. Καὶ τέλος δὲν ἠμπορούσατε νὰ μὴν αἰσθανθῆτε ὅτι δὲν ἤμην παντελῶς ἀδιάφορος πρὸς σὰς, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Καί, ἴσως νὰ ἐξετιμῆσατε τὴν μετριοφροσύνην, τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐπιφυλακτικότητά μου. καὶ θὰ σὰς ἐξέφραζον μάλιστα τὴν πρὸς ὑμᾶς τρυφερότητα μου. Μ' ἕνα λόγον, σὰς εἶπα: «ἠμπορῶ!» Καὶ ἐμείναμεν καὶ οἱ δύο εὐχαριστημένοι. Μήπως δὲν σὰς ἐβοήθησα;

Ἡ ἄρρωστος ἐκοκκίνησε καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶδεν, ὅτι τὸ πρόσωπόν της αἴφνης ἀνέκτησε νέαν ζωηρότητα, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἀνέλαμψεν τρυφερὰ εὐτυχίας λάμψις.

— Ποῖον ἀγαπούσατε τότε — δὲν εἰξεύρω, — ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρὸς, — πῶς ὅμως ἀγαπούσατε καὶ πόσον ἤσθε εὐτυχῆς καὶ δυστυχῆς! Αὐτὸ δὲν ἦτο πλέον «χαρὰ καὶ θλίψις» ὄχι! ἦτο ὠραῖον. Ἐνθυμοῦμαι ὀλοκλήρους σκηναί... — Μὴ, δὲν εἶνε ἀνάγκη... — εἶπε ταχέως ἡ ἀσθενής.

— Διατί; Μήπως δὲν ἐπέρασαν ἀκόμη ὅλα; Ἐπειτα ἐγὼ πάντοτε ἐτύχην νὰ μαντεύω, νὰ ἐξυχνιάζω μετὰ πονηρίαν, καὶ νὰ σὰς ἀποσπῶ πληροφορίας. Κάποτε ἤρχεσθε περιχαρῆς, ἐξάλλος μετὰ σφνυγμούς ἄνω τῶν ἐκατό. Μ' ἐκντίζατε μετὰ λάμποντα ἀπὸ εὐτυχίαν μάτια καὶ ἐγελοῦσατε χωρὶς λόγον, καὶ ἀπὸ τὰ γέλοια ἔτρεχαν τὰ δάκρυά σας. Ἦρχεσθε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ ἐκκενώσετε τὴν εὐτυχίαν σας. Αὐτὸ ἐγὼ τὸ ἐνόουν. Καὶ σὰς ἔκαμνα ἐρωτήσεις περὶ τῶν παιδιῶν σας, περὶ τῆς μητέρας σας, περὶ

παντός, δυναμένου νὰ σὰς ψυχράνῃ ὀλίγον. Καὶ ἡ χαρὰ σας ἠμαυροῦτο, ἐμαραίνετο, ἐτήκετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Τὸ πρόσωπόν σας ἤρχιζε νὰ ἐκφράζῃ ἀησυχίαν, τὰ μάτια σας ἐβλεπον μετὰ κατηφῆ ἰκεσίαν, τὰ χέρια σας ἐπάγωναν. Πόσον σὰς ἐλυπούμην! Σεῖς ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς ἠθέλατε παρ' ἐμοῦ. Ἦθέλατε δύναμιν, ἡσυχίαν, νηφαλιότητα. Ἐπαλαίετε καὶ δὲν ἠθέλατε νὰ νικηθῆτε. Διατί δὲν ἠθέλατε; Κύριος γινώσκει! Ἀλλὰ σὰς ὑπεστήριξα τότε μετ' ὅλην μου τὴν ψυχὴν. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐφοβούμην μήπως ἡ εὐτυχία σας, ὡς χεῖμαρρος ὀρμητικὸς διασπάσῃ ὅλους τοὺς φραγμούς. Πρὸς ἀποχαιρετισμὸν σὰ; διέταξα τότε στάλαις καὶ σύνθετον φάρμακον...

«Κάποτε ἤρχεσθε μετ' ἄλλην διάθεσιν. Ἀπὸ τὸ βάδιμά σας, ἀπὸ τὸ σιωπηλὸν σφίξιμον τῆς χειρὸς, χωρὶς μειδίαμα, χωρὶς λέξιν. ἤξευρα ὅτι τὸ ποτήριον εἶχε πληρωθῆ μέχρι χειλέων, ὅτι μόλις κατορθώσατε νὰ τὸ φέρετε μέχρως ἐμοῦ καὶ ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἦτο πλήρες δακρύων.

«Ἐγὼ τότε σὰς ἔλεγα κανένα τρυφερόν, συμπαθῆ λόγον, καὶ σεῖς ἐλιποθυμεῖτε ἢ ἐκλαίετε, ἐκλαίετε... Ἦξευρα ὅτι καὶ ἐκεῖ θὰ ἀνεκουφίζεσθε ἐπὶ πολὺ. Ἀλλὰ τοῦτο μοῦ ἔκαμνε μέγαν κόπον. Κάθε φοράν ἐνόμιζα, ὅτι θὰ ἦτο ἡ τελευταία φορά ποῦ θὰ ἤρχεσθε ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ποῦ ὅλη αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, ἡ κούρασις, ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπεριόριστος ἔντασις, θὰ σὰς ἀναγκάσει νὰ προσφύγετε εἰς ἀναζητήσιν ἰατρικῆς περιθάλψεως ἢ φιλικῆς συμμετοχῆς ὄχι πρὸς ἐμὲ... Καὶ ἦτο ἡ πρώτη καὶ μόνη φορά εἰς τὴν ζωὴν μου ποῦ σὰς ἐπαρέλαβον, ὅτι ἡ στάλαις καὶ τὰ σύνθετα φάρμακα ἠμποροῦσαν νὰ θεραπεύσουν ἕνα ἔρωτα, ἔρωτα σοβαρόν, βαθὺν ἔρωτα σὰν τὸν ἰδικόν σας. Θὰ μοῦ εἰπήτε, εὐχαριστῶ «δι' αὐτό; Σοβαρῶς σὰς ἐρωτῶ, βάλλετε τὸ χεῖρ στὴν καρδίαν σας — δὲν σὰ: ἐβοήθησα; Καὶ λυπεῖσθε δι' αὐτό, ποῦ σὰς ἐβοήθησα;»

Ἐκείνη ἀπεκρίθη μόλις ἀκουομένη.

— Μὴ δὲν εἶν' ἀνάγκη... Μὴν τὰ ἐνθυμίζετε, δὲν εἶν' ἀνάγκη...

Ἐκεῖνος ἔστρεψεν ἀκόμη πολλὰς σελίδας.

— Πῆτέ μου ἀκόμη, εἶνε δυνατὸν ὁ σύζυγός σας νὰ μὴ παρετήρησε τίποτε;

— Οὐδέποτε μοῦ ἔκαμε κανένα λόγον, — ἀπεκρίθη ἐκείνη: — ἀλλ' ἔκτοτε ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ αὐστηρῶς, ἦτο ἀπαιτητικὸς καὶ πολὺ εὐερέθιστος. Νομίζω ὅτι ἐγνώριζε καὶ παρετήρησε. Καί... οὐδέποτε μοῦ τὸ ἐσυγχώρησε.

— Ἴδου καὶ ἡ σημείωσις, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ἐπανορθώσω, — ἀνεφώνησεν ὁ

ἰατρὸς. — Τί συμβαίνει ἐδῶ; παρὰ τὴν συνήθειάν μου μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ἐπρόσεξα. Ἀλλὰ πρόκειται, ἀναμφιβόλως περὶ ὑμῶν: «Ἀπώλεια συναισθήματος σοβαρότητος... Ὁνεῖρα ἡ ὀφθαλμαπάται. Ζωὴ διαφορετικὴ Ἀφηρημίδα. λησμοσύνη αὐπνία». Καὶ πάλιν στάλαις καὶ σύμμικτα φάρμακα.

Τὴν ἐκύτταξε ἐρωτηματικῶς καὶ ἐπιμόνως καὶ αὐθωρεῖ τὸ χρῶμα ἐξηλείφθη ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της: καὶ ἐκλίνε ἐξητλημένη τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, καὶ τότε εἶχατε προσέξει, — εἶπεν ἐκείνη, — ἴσως ὅμως ὀλιγώτερον ἐνοήσατε, ὀλιγώτερον εἰδείξατε ἐνδιαφέρον. Καὶ τότε δὲν μ' ἐβοήθησατε. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνθυμηθῆτε;

— Ναί, πρέπει

Ἐκείνη ἐστέναξε βαθέως καὶ πολλὴν ὥραν ἐσίγα.

— Τότε μοῦ εἶχον ἀποθάνει πλέον δύο παιδιὰ. — ἤρχισεν ἐκείνη. — Ὁ σύζυγός μου, ὄχι πῶς ἔπαυσε νὰ μ' ἀγαπᾷ, ἔγεινεν ὅμως ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος. Ἐνδιεφέρετο μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τῆς χρησιμότητός μου ἴσως. Αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐκφράσω καθαρά. Μ' ἕνα λόγον, ἔγεινε δι' ἐμὲ ἀρχὴ καὶ ἐξουσία. Ἐκεῖνος ἀπαιτοῦσε, ἐγὼ ἐξετέλουν. ἂν ἐξετέλουν κακῶς — ἐθύμωνε. Καὶ σχεδὸν πάντοτε ὅλα ἔβαινον κακά: καὶ τὸ νοικοκυριό, καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, καὶ τὸ παραμικρόν, ἐπειδὴ ἀπαιτεῖτο μόνον, νὰ γίνωνται ὅλα «καλῶς», εἰς τὰς ἰδέας ὅμως καὶ εἰς τὰ γούστα εἶχομεν ἤδη τόσον χωρισθῆ. ὡστε εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ καλοῦ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶχε διάφορον γνώμην. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ζητεῖ πρόφασιν νὰ εἶναι δυσσαρεστημένος; Μ' ἕνα λόγον τότε δὲν ἐσυμφωνούσαμεν καθόλου μετὰ τὸν ἄνδρα μου, καὶ τοῦτο μοῦ ἦτο τοσοῦτον μᾶλλον βαρὺ, καθόσον δὲν εἶχα συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν θλίψιν μου, διὰ τὸν θάνατον ἐνὸς ἀγοριοῦ μου, καὶ ἤξευρα καλά, πῶς καὶ ὁ ἄνδρας μου εἶναι λυπημένος. Ἐκοιμώμην κάποτε τὴν νύκτα καὶ τὰ ἔβλεπα τὰ δύο μου ἀποθανόντα παιδιὰ ἀδύνατα, λευκά, μετὰ γυμνὰ μακρὰ πόδια, μετὰ μικρὰ στέφανα εἰς τὸ μέτωπον. Ἐστέκοντο σιωπηλὰ τὸ ἕνα κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο καὶ μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι μελανιάζουν ἀπὸ τὸ κρῦο. Ἐγὼ ἀναφωνοῦσα καὶ ὁ ἄνδρας μου, ταραγμένος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ ἔλεγε ἀγανακτημένος «Πάλε τὰ ἴδια! Πῆγαίνε, χριστιανῆ μου, νὰ γιαντρευθῆς, αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον!» καὶ ὅταν ἐξυπνοῦσε, προσέθετε: «Ἄν θέλῃς ν' ἀνάψῃς τὸ φῶς, κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει». Ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ κοιμηθῶ καὶ ἐσκεπτόμην, προσεπάθουν νὰ σκεφθῶ, ὄχι περὶ τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν

ζώντων. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ ἦτο φοβερόν. Καὶ τὸ ἀπείρως φοβερότερον ἦτο, ὅτι ἐφαιταζόμεν ὅτι τὰ παιδιά ζοῦν, μεγαλύνουν, ὅτι ἀνεπτύσσονται εἰς αὐτὰ μορφαὶ χαρακτήρες, ιδιότητες, ὀρέξεις, κλίσεις. Ἐγὼ, ἡ μητέρα των, ἀνεκάλυπτον εἰς αὐτὰ ἀπροσδόκητα ιδιώματα, πλείστα τῶν ὁποίων δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐννοήσω. Αὐτὰ ἐμεγάλωναν καὶ ὁ κύκλος ἐκεῖνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσθαι ὡμῶν ὅτι εὐρίσκομαι μετ' αὐτῶν κλεισμένη. Ἐξεκλειδώνετο, κατέπιπτε καὶ κάθε κρίκος τῆς αλύσου μας καθίστατο ἓνας ἰδιαίτερος κλεισμένος κύκλος. Τὴν νύκτα διαφορετικὰ ἐσκεπτόμην περὶ τῶν παιδιῶν μου παρὰ τὴν ἡμέραν. Πᾶν ὅτι τὴν ἡμέραν ἐφαίνετο σπουδαῖον καὶ ἀναγκαῖον καὶ ἀπῆγχε μεγάλας φροντίδας. τὴν νύκτα ἐφαίνετο ἐπουσιῶδες. Οὐδέποτε μοῦ ἦλθε εἰς τὸν νοῦν, ὅτι κάποιος ἀπὸ αὐτὰ ἠμποροῦσε νὰ μὴ ξέρῃ καλὰ τὸ μάθημά του, ὅτι παραπονεῖτο διὰ τὸ στομάχι του ἢ ἀτακτοῦσε. Τὰ προσεκόλου ὅλα νὰ συνομιλήσωμεν. Naί, αὐτὰ ἐκοιμῶντο εἰς τὰ κρεβατάκια των κ' ἐγὼ μὲ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς μου, ἐκάλουν πρὸς ἐμὲ τὰς ψυχὰς των, καὶ αἱ ψυχαὶ αὐταί, ἔσπευδον σὰν φαντάσματα εἰς τὴν πρόσκλησίν μου. Μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἡρεμίαν ἐκάμναμεν μακρὰς ὁμιλίας, καὶ αἱ ψυχαὶ μοῦ ἔκαμναν ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας παιδιά δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κάμουν.

Ἐχαμογέλασε καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της.

— Μὲ ἐρωτοῦσαν περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, περὶ τοῦ κακοῦ, περὶ εὐτυχίας καὶ βασάνων. Μ' ἐρωτοῦσαν τί νῦχόμεν δι' αὐτὰ, ποίαν τύχην; Κ' ἐγὼ εἰς τὰς ἀπαντήσεις μου, ὡς νὰ κατεσπάραιζα τὴν καρδίαν μου εἰς τεμάχια καὶ τὴν ἐμοίραζα εἰς αὐτὰ, διότι δὲν ὑπῆρχε μέλλον διὰ τὰ παιδιά, τὸ ὁποῖον θὰ τὰ καθυσύχασε καὶ θὰ τὰ ἐχαροποίει ὑπῆρχε μόνον τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον ἢ θὰ ἀνύψου τὰς ψυχὰς αὐτῶν μέχρι τοῦ πάθους ἢ θὰ διέφθειραν αὐτὰ μέχρι τῆς εὐτυχίας. Ἐγὼ δὲ ὅτε μὲν ἰκέτευα αὐτὰ νὰ πάσχουν, ὅτε δὲ τοῖς ἐπέτρεπον νὰ εἶνε εὐτυχεῖ, φρίττουσα καὶ διὰ τὸ μὲ καὶ διὰ τὸ δὲ καὶ ἐταλαντευόμην ἐν ἀδυναμία καὶ ἀναισθησία νὰ εὕρω τὴν καλυτέραν λύσιν. Κατὰ μέρος δὲ καὶ τὸ ἐν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, ἐστέκοντο νεκρά, μελανά τὰ παιδιά κ' ἐζητοῦσαν καὶ αὐτὰ ἓνα κομματάκι ἀπὸ τὴν καρδίαν μου διὰ νὰ τὸ πάρουν μαζύ των εἰς τοὺς τάφους των, διὰ νὰ κοιμηθοῦν κάπως πιὸ ζεστὰ καὶ πιὸ ἡσυχά. Αὐτὸ τώρα μοῦ φαίνεται πολὺ περιττόν, — ἐπρόσθεσε. — Ἀργότερα ὅμως ἐκατάλαβα, ὅτι τὰ παιδιά τρέφουν ἰδικὰς τῶν ιδέας περὶ ζωῆς καὶ δὲν τὰς ζητοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των πρὸς καθοδήγησιν. Ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰ ἰκετεύῃς καὶ δὲν πρέπει νὰ τοῖς ἐπιτρέ-

πῆς Ἐνόησα ὅτι ἡμεῖς, οἱ γονεῖς, μόνον γεννώμεν. νὰ δημιουργήσωμεν ὅμως εἴμεθα ἀνίσχυροι καὶ ὅτι ἂν ὑπάρχη ψευδαίσθησις, ὅτι δῆθεν ἠμποροῦμεν ν' ἀναθρέψωμεν παιδιά, νὰ τὰ καταστήσωμεν, ὅπως θὰ ἠθέλαμεν, δικαιολογεῖται αὕτη μόνον διὰ σπανίων περιστατικῶν, συμπτώσεως ἐπιθυμίας, κληρονομικότητος. Πολλὰ δυνάμεθα νὰ πράττωμεν ἀκουσίως, ἀσυνειδήτως ἐκ προθέσεως — μηδέν.

— Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα κατελήξατε; — ἠρώτησε ταχέως ὁ ἰατρός.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι κατεσύντριψα μίαν πολὺ παρήγορον, πολὺ προσφιλή πλάνην, — εἶπε θλιβερώς ἐκείνη. — Ὅταν διέσεισα τὸ κύριον τοῦτο θεμέλιον καὶ τὴν δικαιολογίαν τῆς ζωῆς μου, ὅλη ἡ οἰκοδομὴ ἐκρημνίσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Προτῆτερα ὅμως ὡς βλέπετε, ἐπίστευα εἰς τὸ πρόβλημά μου καὶ ἐπὶ ὀλοκλήρους νύκτας ἐμελετοῦσα τὰ αἰσθήματα τὰς ιδέας καὶ τὰς πράξεις τῶν παιδιῶν μου. Ἐνόμιζα ὅτι εἶχα δικαίωμα νὰ ἐμβολιάσω εἰς αὐτὰ ὅτι ἐγὼ ἠθέλα καὶ δὲν ἀμφέβαλα εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Ὑστερον ἀπὸ τοιαύτας νύκτας, ἐξυπνοῦσα ἐξηγτημένη, συντετριμμένη Σεῖς ἀναμφιβόλως θὰ ἐσημειώσατε τότε ὅτι «ἔχана τὸ συναίσθημα τῆς σοβαρότητος ὅλου τοῦ περιβάλλοντος;» ὅλων ἐκείνων τῶν μηδαμινῶν καθημερινῶν φροντίδων. Ὁ σύζυγός μου εἶχε πλήρη βασιμότητα νὰ εἶναι δυσηρεστημένος μαζύ μου, διότι ἐγὼ ἐλησμόνον τὰς παρακλήσεις του, περιεφρόνουν τὴν ἐργασίαν μου, τὰς γνωριμίας, τὰς σχέσεις, τὰ ὑλικά συμπεριφέροντά μου.

Ἐβλεπεν εἰς ὅλα αὐτὰ μίαν ἀμέλειαν, μίαν ὀνηρίαν, ἓνα πείσμα, κ' ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα νὰ καταλάβω, δὲν ἠμποροῦσα νὰ παραδεχθῶ, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου, κατόπιν τῶν δοκιμασιῶν μου, κατόπιν τῆς λύπης διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν παιδιῶν, κατόπιν ὅλων τῶν βαθμίδων .. γυναικείων δεινοπαθημάτων, τὰς ὁποίας ἀνῆλθον, ἢ ὀρθότερον κατῆλθον, ὅλαι αὐταὶ αἱ μικρολογίαι, δὲν ἔχασαν τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐξουσίαν των, δὲν ἀνετράπησαν, δὲν διελύθησαν. Μοῦ περιέσφιγγαν στενωῶς τὴν ζωὴν δι' ἀποπνικτικῶν κλοιῶν καὶ ἀπέπνιγον καὶ αὐτὴν μάλιστα τὴν θλίψίν μου. Ὁ δὲ σύζυγός μου προστατευτικῶς καὶ ἐπιεικῶς μοῦ ἔλεγεν, «εἶσαι γυναῖκα, εἶσαι μητέρα, σὺ ὀφείλεις νὰ ἔχῃς τὸν ἐσωτερικόν σου κόσμον ἀπροσπέλαστον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνδρας, ἔχεις ὅμως καὶ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας, ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, τὰς ὁποίας ὀφείλεις νὰ ἐκπληρῆς», Τότε ἐγὼ ἔφυγα.

— Πῶς ἐφύγατε; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ ἰατρός. — Ἐγκαταλείψατε τὴν οἰκογενεὶάν σας;

Ο κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

— Ὅχι, ὄχι. Συνέβη μαζύ μου ἐκεῖνο, ποῦ μ' ἔφερε καὶ πάλιν πλησίον σας καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου μοῦ διετάξατε στάλαις καὶ σύνθετα φάρμακα. Αὕτη ἀκριβῶς εἶνε ἡ «ἄλλη ζωή». Ἐκατάλαβα ἔξαφνα, ὅτι «ἔφυγα» ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἰς ἐμὲ καὶ μόνον ἦτο ἐντελῶς καθαρὸν καὶ καταληπτόν. Νὰ τὸ ἐξηγήσω εἰς ἄλλον δὲν ἦτο δυνατόν. Ἡ ὑπαρξίς μου εἶχε διχασθῆ, ὡς νὰ εἶχον ὠθήσει τυχαίως καὶ ἤνοιξα ἀόρατον ἄλλοτε καὶ ἀγνωστον θύραν, ἄγνοσαν εἰς ἄλλον κόσμον, κόσμον ὀνειρῶν, ὁ ὁποῖος ὅμως δι' ἐμὲ κατέστη πραγματικώτερος τοῦ ὑπάρχοντος,

μετὰ τῶν ἀναποφεύκτων, ἀνιάρων λεπτομερειῶν του, αἱ ὁποῖαι ὅμως εὐθὺς καὶ διὰ μιάς ἀπώλεσαν δι' ἐμὲ ὅλον τὸ καταθλιπτικὸν βάρους των. Εἰς τὰς ὀνειροπωλήσεις εὐρήκα κατ' ἀρχὰς ὅλην τὴν ζωὴν μου, ἐδοκίμασα ἀδοκίμαστα αἰσθήματα, συνέδεον μὲ ἀνυπάρκτους ἀνθρώπους ἀνυπάρκτους σχέσεις. Μ' ἓνα λόγον, ἔβλεπα ἐγγηγοροῦσα ἀναγνωρισμένα ὄνειρα καὶ ἐξυπνοῦσα ἀπαλλασσομένη ἀπὸ αὐτὰ μόνον προσωρινῶς, ἐξ ἀνάγκης. Εἶχα ἀπὸ ὅλα ἀνακουφισθῆ, ἡ θλίψις ἀπώλεσε τὴν οὐχὺτῆτά της, καὶ αἱ μικραὶ δυσαρέσκεια τὴν οὐχὺχολον καὶ

ρυπαρὰν φαγοῦραν των. Αἱ δύο μου ὑπάρξεις ὡς νὰ εἶχον συγκερασθῆ, ἐξισούμεναι πρὸς ἀλλήλας, μεταφέρουσαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κόσμου εἰς τὸν ἄλλον τὰς εἰκόνας καὶ τὰς φωνάς των. Ὅταν ἦ χισα νὰ παρατηρῶ, ὅτι κακῶς πλέον διέκρινα τί ὑπῆρξε καὶ τί δὲν ὑπῆρξε, ποῖα ἢ πραγματικότης καὶ ποῖα τὰ ὀνειροπωλήματα, ποῦ ζῶ καὶ ποῦ ὀνειρεύομαι, τότε ἐπτοήθην. Ἰδὸν διατὶ ἦλθα πρὸς σᾶς.

Ἐπαυσε νὰ ὀμιλῇ, εἰώπα καὶ ὁ ἰατρός, φυλλομετρῶν τὰ τετράδιά του.

— Ἐγὼ ὅμως τότε δὲν σᾶς ἐβοήθησα εἶπεν ἐπιτέλους, ἔκλεισε τὰ τετράδια, τὰ ἔθεσε κατὰ μέρος καὶ μετακινήσας τὴν πολυθρόναν του πλησίον τοῦ γραφείου του, ἔλαβε πολυάσχολον καὶ ἔμφροντι ὕψος.

— Κ' ἔτσι — εἶπε, — παρηκολούθησαμεν ὅλην σας τὴν ἀσθένειαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν της, ἀναπολήσαντες ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις. Τώρα νὰ μοῦ εἰπῆτε εἰς τί ἐπὶ τοῦ παρόντος παραπονεῖσθε;

Ἀνέμενε τὴν ἀπάντησίν της χωρὶς νὰ τὴν κωτᾶξῃ. Ἐκείνη εἰώπα

— Εἰς τί παραπονεῖσθε; — ἠρώτησε καὶ πάλιν, ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς λάμπων τι ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἐπερίμενε ἀκόμη ὀλίγον, ἐτήκωσε τὰ μάτια του καὶ συνήτησε τὸ ἐπίμονον καὶ μελαγχολικὸν της βλέμμα Αἰφνης ἐκείνη ἔχαμογέλασε.

— Παρακολούθησαμεν ὅλην τὴν ἀσθενειάν μου, — ἐπανέλαβεν ἡρέμα — Ὅχι, ὄχι τὴν ἀσθενειαν, ἰατρέ. Παρακολούθησαμεν ἀπλῶστα τὴν ζωὴν. Πῶς νὰ μὴν τὸ παρατηρήσω τοῦτο πρωτῆτερα! Νὰ ὅλη ἡ ζωὴ! Ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν ἀγραφοὶ σελίδες, ἀλλ' εἶνε τόσον ἀσήμαντοι, ὥστε κ' ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ τώρα δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὰς συμπληρώσω. Ἐνα πρᾶγμα μόνον δὲν ὑπάρχει — ἀσθένεια.

Ἐσηκώθη καὶ μετ' ἔρμοντα χέρια ἤρχισε νὰ ἐμπήγῃ εἰς τὸν πῖλον της τὰς μακρὰς χαλυβδίνας βελόνας.

— Δὲν θέλετε πλέον ἀπὸ ἐμὲ συμβουλὰς καὶ βοήθειαν; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. — Διατί;

— Δὲν θέλω πλέον ν' ἀπατῶ τὸν ἑαυτὸν μου. — εἶπε σιγὰ — σιγὰ ἐκείνη — Ἀλήθεια, διατὶ ἀσθένεια; Ζωὴ! Τὴν ζωὴν μου ἠρόχημην πρὸς ὑμᾶς νὰ θεραπεύσω καὶ σεῖς μοὶ διωρίζετε στάλας καὶ σύνθετα φάρμακα. εἰσθε ὅμως πρὸς ἐμὲ φίλος, καὶ τώρα θὰ σᾶς εἰπῶ ἀπλῶστα: φίλε μου, εἶμαι καὶ πάλιν πολὺ ἀσθενής. δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ με στηθοσκοπήσετε καὶ νὰ με ἀκροασθῆτε διὰ νὰ τὸ ἐνοήσετε.

— Τί ἔχετε λοιπὸν τώρα; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

Ἐκείνη ἐκάθησεν ἐκ νέου καὶ ἀκουμβήσασα εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ὅχι δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ μιλήσω, — χαμογελῶσα μέσω τῶν δακρύων της, εἶπε. — Δὲν θέλετε νὰ μιλήσω; Καλά. Εἶμαι φοβερὰ ἀπομονωμένη! Τὰ παιδιὰ μου ὅλα ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν φωλεάν των αἱ θυγατέρες μου ὑπανδρεύθησαν, οἱ υἱοὶ μου ἐργάζονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους.

Ὁ ἰατρός ἐκ συνηθείας ἔλαβε χάρτην διὰ νὰ γράψῃ συνταγὴν.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ φυσικόν, — εἶπε. — Αὐτὸ εἶνε κανονικώτατον.

Ἐκείνη εἶπε σιγὰ:

— Ὅσον πολὺ φυσικὸν καὶ κανονικὸν καὶ ἂν εἶνε, εἰς τὴν ζωὴν ὅμως μιᾶς γυναικὸς εἶνε σκληρὸν καὶ τυραννιστικὸν. Μὴ πιστεύετε ὅτι αὐτὸ οὕτω συμβαίνει διότι ἄλλως εἰς αὐτὰ σας τὰ βιβλία δὲν θὰ ἀνεγράφατε τόσον πληθὺς «ἱστορικὴ τῆς νόσου» ὅπως τῆς ἰδικῆς μου. Καὶ μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἱστορικὰ τῆς νόσου τοῦ γάμου;

Ὁ ἰατρός ἔλαβε τὴν πένναν, τὴν ἔβρεξε εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, ἀνετινάχθη καὶ ἔγεινε σύννους.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἑωσσοικου.)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ὁ Gambrinus ὅπου τὸ βράδυ συνητηθήμεν ὅλοι οἱ ταξειδιῶται τοῦ Σκούττρι, δὲν εἶναι μόνον κωφφενεῖον καὶ ἐστιχτόριον καὶ ζυθοπωλεῖον, ἀλλὰ εἶναι τὸ καλλιτεχνικώτερον ἐντευκτήριον τῆς Νεαπολεως με σκλόνην τοιχογραφημένα ἀπὸ μεγάλους ζωγράφους καὶ γλύπτας με βραβεῖα μουσικὰ διὰ τοὺς καλλιτέρους κωντζονετίστας, με ὀρχήστραν τελειν, εἰς τὴν ὁποῖαν γίνονται προκριμματα ἀγῶνες τῆς Piedi-Grotta.

Εἶναι δὲ ἡ Piedi-Grotta, ἡ Πικναγίξ πρὸ τῆς ὑπογείου σήραγγος τοῦ Πικουλιόπου, μιὰ ἀπὸ τὰς χιλίας κωντόνας, αἱ ὁποῖαι ἐκθέτουν τὰ μεταξωτὰ των φορέματα καὶ τῆς κερδῆς των τῆς τρυπημένες με τὰς ἐπτὰ λόγχας εἰς τοὺς δρόμους τῆς Νεαπόλεως.

Διότι εἰς τὴν Νεάπολιν δὲν λατρεύονται οἱ Ἅγιοι καὶ αἱ Πικναγίξ μόνον μέσθ εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Ἄλλὰ καὶ ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, τὰ σοκάκια καὶ τὰ ἀπόκεντρα τμήματα τῆς πόλεως ἡ Πικναγίξ μέσθ εἰς γυάλινα βυθουλά εἰκονοστάσια ἐπιδεικνύουν εἰς κάθε θεατὴν τὰ χλωμά των ἀπὸ τὸν πόνον κερένια πρόσωπα καὶ τὰ μάτια των τὰ δακρυσμένα καὶ τὰ

στήθη των τὰ πληγωμένα ἀπὸ τὸ μικρόριον τῆς μητρικῆς ἀγωνίας.

Ἐποθέτω ὅτι ἡ Πικναγίξ πικρουσίξ τῆς Πικναγίξ εἶχε τὸν λόγον της ἄλλοτε εἰς τὸν λὸν αὐτὸν τὸν εὐφάνταστον καὶ δυσειδίμονα, ἀλλὰ καὶ ἀνυπότακτον καὶ βωμολόχον καὶ ὑβριστὴν, ὅσον ὀλίγοι μετὰξὺ τῶν μεσημβρινῶν. Ἰδίως κατὰ τὰ χρόνια ὅπου ἐτρομοκρατοῦσεν τὴν Νεάπολιν οἱ Ἀκζκρόνοι, βεβλῶως αἱ Πικναγίξ ἐμπόδιζαν πολλὰ κωνουργήματα καὶ ἐττακτοῦσεν μετὰ τὰ βλέμματά των τὰ πονεμένα, χέρια ὀπλισμένα ποῦ ἐσκόρπιζαν τὸν πόνον καὶ τὸν θάνατον εἰς ἀθῶους.

Εἰς τὰς Πικναγίξς μάλιστα αὐτὰς τοῦ ὑπάρχοντος ἀφείλεται καὶ αὐτὸς ὁ φωτισμὸς τῶν δρόμων τῆς Νεαπόλεως, ὁ ὁποῖος πενήτην ἔτη πρὶν ἦτον ἐντελῶς ἀδύνατος. Διότι οἱ Ἀκζκρόνοι λωποδύται ποῦ ἐλεηλοτοῦσεν τὴν πόλιν τὰς νύκτας ἐσπάζαν ὅλα τὰ φανάρια, τὰ ὁποῖα ἢ ἀστυνομίξ ἐτοποθετοῦσεν εἰς τοὺς δρόμους. Αἱ ἀρχαὶ εἶχον ἀπελπισθῆ περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ φωτισμοῦ τῆς πόλεως, ὅταν ἕνας ἔξυπνος δῆμωχος ἐσκέφθη νὰ ἀνκρήτῃ εἰς κάθε δρόμον καὶ μίαν ἢ δύο Πικναγίξς καὶ πρὸ αὐτῶν νὰ τοποθετήσῃ ἀπὸ ἓν μεγάλο κωντήλι, δῆθεν δι' εὐσέβειαν.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς προληπτικοὺς ἀλήτας δὲν ἐτόλμησε νὰ σπάσῃ τὰ κωντήλια τῆς Πικναγίξς, τὰ ὁποῖα τὴν ἐπύριον μιᾶς κωνταγίδος ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ φανάρια, διὰ νὰ μὴν μένουν αἱ Πικναγίξς εἰς τὸ σκότος ὅταν ἔβρεξε καὶ ἐφυστοῦσε δυνατὸς ἄνεμος. Καὶ ἔτσι μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς Πικναγίξς ἡ Νεάπολις ἀπέκτησε φωτισμὸν.

Τώρα τί σχέσιν ἔχει ἡ Πικναγίξ τῆς Piedi-Grotta μετὰ τὴν μουσικὴν καὶ μετὰ ἕνα εἶδος ἀρκατοδρομίας κωνκαρδίων, ἡ ὁποῖα γίνετα κατὰ τὰς 22 Αὐγούστου, ἐννέξ δηλ. ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάληψίν της, αὐτὸ εἶνε ἀγνωστον. Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι γνωστὸν εἶναι ὅτι ἂν οἱ Νεαπολιτῆνοι διετήρησαν τὴν μουσικὴν πρωτοτυπίαν τῆς κωντζονετίξς εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν καὶ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, αὐτὸ ἀφείλεται εἰς τοὺς δικωνισμοὺς καὶ τὰ μεγάλῃ χρηματικὰ βραβεῖα, ποῦ ἀπονέμονται εἰς τοὺς συνηθέτας τῶν Νεαπολιτῆνων δημοτικῶν τραγουδιῶν, κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐορτῆς τῆς Πικναγίξς αὐτῆς.

Εἰς τοῦ Gambrinus γίνονται κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐορτῆς ἐβδομάδα οἱ προκριμματα ἀγῶνες ἀπὸ χοροὺς ἀνδρῶν καὶ λευκοφορεμένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τραγουδοῦν τὰ νέξ τραγούδια εἰς ἐπήκοον ὄχι μόνον τῶν ἐκλεκτῶν τῆς πικταξίξς, ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος παρ-

κολοθεῖ ὀρθὸς ὅλην τὴν ἐκτέλεσιν καὶ χειροκροτεῖ ἢ ἀποδοκιμάζει ἀνκλόγως τῶν προτιμήσεών του.

Ἄλλως τε τὰ χειροκροτήματα εἰς τοὺς δρόμους μετὰ τὸ τέλος μιᾶς ἐκτελέσεως μουσικῆς εἶναι εἰς τὰς συνηθείας τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ λαοῦ. Καὶ ὁ τελευταῖος ἐπαίτης ποῦ ζητιανεύει, τραγουδῶντας κωντζονετίξς, εὐθὺς ποῦ τὰ κωντφέρει νὰ βγάλλῃ μίαν δύσκολον νόταν χειροκροτεῖται καὶ μπισάρεται.

Ὁ Gambrinus ἐν τούτοις μετὰ ὅλην τὴν προετοιμασίαν τῆς Piedi-Grotta δὲν ἔχει κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν πελατεῖαν ἀριστοκρατορικὴν. Ὅλος ὁ καλὸς κόσμος ταξειδεύει ἢ παρθερίζει εἰς τὰς Ἰταλικὰς λουτροπόλεις. Καὶ ὅσοι μένουν εἶναι αἱ πολὺ ἀστικαὶ τάξεις καὶ οἱ ἐπαρχιωτὰι ποῦ ἐρχονται τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν Νεάπολιν.

Ἡ γυναικίξς μᾶλλον ἀσχημες καὶ κωνκοντιμένες, οἱ ἄνδρες κωνθρεμμένοι με κωνκρόνια καὶ στολισμένοι μετὰ πολλὰ δακτυλίδια εἰς τὰ δακτυλά. Γύρω μετὰξὺ τοῦ ὀρθοῦ ἀροκτηρίου πολλοὶ κωντάδες, κάθε ἡλικίξς ποῦ χειροκροτοῦν καὶ φιλοτραγουδοῦν ζωηροὶ καὶ εὐθυμοὶ. Οἱ περισσώτεροι λῶες, με φυσιογνωμίας ποῦ θὰ ἐπήγειναν περιφνημ καὶ εἰς ληττάς. Ἄλλοι, ἀριστοκράται, φρεσκοζυρισμένοι με κωνκαλιὰ ποῦ λωνποκουποῦν καὶ με μάτια ποῦ σκορπίζουν φωτιὰς κάτω ἀπὸ χρυσὰ γυαλιά. Τρία τέσσαρα νέξ κωνκαδῆκια μετὰ τσουμπέδες ὀλοκόκκινους, ὅταν συγκλητικῶς τῆς Βενετίξς, πέρνουν τὸ παγωτὸν των καὶ φτερπάρουν με κωνρίτσιαν πλάκωνων τραπεζιῶν. Αὐτοὶ εἶναι μαθηταὶ ἱεροτικῶν σχολείων, ἀροκτοπαιδῆ προωρισμένα διὰ τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τῆς ἐκκλησίας. Διότι εἰς τὴν Νεάπολιν κάθε οἰκογένεια ποῦ ἔχει δύο τρεῖς υἱοὺς καὶ ἄλλα τόσα κορίτσια προσορίζει καὶ ἕνα ἢ δύο διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱερέως. Καθαρῶς ἐπάγγελμα διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ ἀποκατάστασις διὰ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἂν ἔχουν προικὰ θὰ τὴν ἀφιερῶσιν μετὰ τὴν νεότητά των καὶ μετὰ τὰ ὄρατῃ των μαλλιά εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ὅσον μεγαλητέρα εἶναι ἡ προικὴ καὶ ἡ εὐγενικὴ καταγωγή τῆς κόρης, τόσον περισσώτεροι ἐλπίδες ὑπάρχουν νὰ γίνῃ ἡγουμένη μοναστηρίου, ἢ superieure σχολείου εἰς τὸ ὁποῖον θὰ διδάσκη δωρεὰν γράμματα, θὰ προσεύχεται καὶ θὰ κάμνη προπαγάνδαν ὅλην της τὴν ζωὴν.

Ἐγνώριστῃ κωνοργίαν, νέαν καὶ ὀραίαν, πικανίστραν πρώτης τάξεως, ἡ ὁποῖα ἦτο κωνκαδικασμένη νὰ διδάσκη δέκα κατὰ συνέχειαν ὄρας πιάνο κάθε ἡμέραν. Ἄλλη δὲ ἐπίσης νέξ, ἡ ὁποῖα, διότι δὲν εἶχε προικὰ καὶ

μόρφωσιν ἐμκαίρεινε καὶ ἔπλυνε πιάτα καὶ πατώματα διαρκῶς.

Ἄλλοτε, πρὸ εἴκοσι πέντε χρόνων, ὅταν πρωτοεπῆγαν εἰς τὴν Νεάπολιν ὁ παπαδόκοσμος ἦτο τόσον πολὺς, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὐρίσκειτο εἰς ἀποκλειστικῶς ἱερτικὴν πόλιν. Τὰ τάγματα δὲ καὶ τὰ συντάγματα τῶν μοναχῶν γυναικῶν τόσα πολλά, καὶ ἡ πρὸ αὐτῶν πρὸς ὄφελος τῆς ἐκκλησίας ἐξασκουμένη ἐπιτελεῖ τόσον μεγάλη, ὥστε ἀτμόπλοια μόνις ἔφθιναν, ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια καὶ περίπαιτοι ἐπολιορκούντο ἀπὸ τὰ μαυροκουκουλωμένα αὐτὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια συνήθως ἦσαν ἄτημα. Τώρα τὰ πράγματα ἔχουν πολὺ ἀλλάξει. Τὸ ἐμπόριον τῆς θρησκείας ἔχει περιορισθῆ εἰς στενώτατα ὅρια καὶ οἱ Ναπολιτᾶνοι ἀντὶ τὰ κολογερούσιν τὰ παιδιὰ τῶν, τὰ κάμνον ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους. Ἐπαγγέλματα ποῦ ἀνοῦν καὶ ἀμύζουσι καὶ μετεμψύχουσι τὸν ἄλλοτε τόσον νοθρὸν καὶ τεμπέλην Ναπολιτᾶνον λαὸν εἰς μέλισσαν ἐργατικὴν ποῦ θερίζει τὸ μέλι τῆς ἀπὸ κάθε λουλούδι ξένον ἢ ἐντόπιον.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐκκρινῶ, ἐνῶ ἔπερνα τὸ φημισμένον ποτὸν τοῦ Gambrinus τῆς Tremolata di fragolla, ὅταν ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴν γωνίαν ἠκούσθησαν γέλοισι, θόρυβος, παχειὰ λόγια καὶ βαρεῖα ἄλλα. Ἦτον ἡ εἰσβολὴ τῶν Ρώσων, πρὸ ὀλίγον νὰ εἰπῶ τῶν βαρβάρων ἀπὸ τοῦ Gambrinus εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἐτρέξαν κοντὰ μας, καὶ μὲ φωνές, γέλοισι καὶ μουσουλῆς ἀπὸ κοκκίαν κιάντι καὶ Capri μᾶς διηγήθησαν ὅτι ἔρχαν ἔρχομα καὶ ἦσαν ἀκόμη καλλίτερα. Ὅτι ἦσαν ἐνθουσιασμένοι μετὰ τὴν πόλιν αὐτὴν τῆς χαρᾶς, εἰς τὴν ὁποῖαν ὅλοι τραγουδοῦν καὶ ὅτι θὰ ἔμεναν ἀντὶ δύο-τρεῖς μόνον ἡμέρας, ἴσως ἀκόμη, ἴσως δέκα πέντε, ἴσως γὰρ πάντα, εἶπεν ὁ ζωηρότερος.

Ἡ ὠραία ἐγελοῦσε καὶ αὐτὴ, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε, ἐνῶ ἡ γανούμισσα εἶχε βάλει ἓνα ἐπανοφόρι τῆς ἐξευρωπατισμένης φίλης τῆς καὶ ἓνα καπέλλο σκεπασμένο μετὰ πυκνὴν τόσον σάρκα, ὥστε ἦτο ζήτημα ἂν κτώσθωνε νὰ βλέπῃ. Μετὰ εἰς τὰ ξένα αὐτὰ ρῆμα ἔμοιαζε πακέτο κκοδεμένο, ἔτοιμο νὰ καταρρεύσῃ καὶ νὰ ἀποσυντεθῇ.

Πᾶμε καὶ μετὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν πόλιν εἶπα εἰς τὰς συντροφίαις μου, ἐκάλεσαν μίαν βετουρίαν καὶ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν Villa, τὸ θυμάσιον αὐτὸ πάρομα μετὰ τὸν ἀπέραντον κῆπον ποῦ ἔχει ἐμπρὸς τὴν θάλασσαν μετὰ τὸ μεγαλύτερον ἴσως CORSO τῆς Εὐρώπης, ὀπίσω τὸ κλιμακωτὰ παρασινοστολισμένον Womero καὶ εἰς τὸ πλάι τὸ ὠραῖον Πικυλίπτον, ὅπως ἔχουν ὀνο-

μάσει οἱ πρόγονοι μας τὸ δεξιὸν αὐτὸ πλευρὸν τῆς θάλασσας λεκάνης τῆς Νεκπόλεως.

Ἡ ὠρὰ ἦτο περασμένη καὶ ἡ μουσικὴ τῆς βίλλης εἶχε πύσει. Κόσμος ἐδῶ δὲν ἦτο πολὺς καὶ μόνον ζευγάρια νόμιμα, ἀλλὰ καὶ περισσότερα ζευγάρια τῆς χαρᾶς ἐσιγοτραγουδοῦσαν κάτω ἀπὸ κλωνίδια δένδρα γλυκὰ τραγουδάκια ἀγάπης.

Μικρὰ ψαθάκια στενόγυρα ἀνδρικά, στραβοβλαμμένα εἶναι τὸ εἰδικὸν σχῆμα τῶν Ναπολιτᾶνων, καὶ κτενίσματα ὑπερύψηλα μετὰ ἐπίχρυσκα κτενάκια, σώματα ἀνδρικά κοντὰ καὶ γυναικεῖα ὑψηλότερα, ἰδοῦ γενικῶς ἡ σιλουέτες ποῦ τριγυρίζουσι εἰς τὸ πάρομα. Εἰς τὸν μεγαλύτερον δρόμον τῆς Κιόγιας καὶ κάτω εἰς τὴν προκυμαίναν ἔχουν στηθῆ ἀψίδες καὶ σηματοστολισμένοι στῦλοι καὶ καντυλάκια κάθε χρώματος εἰς κάθε εἶδους συμπλέγματα καὶ χρυσοκεντημένους σημάζεις καὶ κορδέλες μετὰ ἐπιγραφὰς καὶ ὅλα τὰ μικροστολιδία μετὰ τὰ ὅποια ἡ ἐκκλησία ἱκανοποιεῖ τὰς αἰσθητικὰς ἀξιώσεις λαοῦ, ποῦ τρελλανέται γὰρ κτυπητὰ χρώματα, λαοῦ εἰδωλολάτρου, ποῦ δὲν ἐννοεῖ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρὶς Κυριακτικὰ στολισματα καὶ χωρὶς χάρτινα λουλούδια καὶ χρωματιστὰ γυαλάκια.

Κάθε ἐκκλησία ἄλλως ἐκτείνει τοὺς στολισμούς τῆς εἰς τοὺς γειτονικοὺς δρόμους, ἀπαράλλακτα ὅπως κάθε ἐπαρχιώτισσα ἐννοεῖ νὰ φορῇ τὰ ὠραῖα τῆς φορέματα εἰς τὸν ἑορτινὸν περίπατον.

Piedi—Grotta εἶναι ἡ ἐθνικὴ ἐκκλησία, ποῦ προστατεύει τὴν καντζονέττα καὶ δι' αὐτὸ οἱ στολισμοὶ τῆς ἐκτείνονται εἰς ὅλην τὴν Νεάπολιν, εἰς τὰς μεγάλας κεντρικὰς ἀρτηρίας, καὶ εἰς κάθε μέρος ἀπὸ τὸ ὅποσον θὰ περάσουν τὰ στολισμένα μουσικὰ ἔργα μετὰ τοὺς μουσικοὺς εἰς μυθολογικὰς παραστάσεις, παρμένους ἀπὸ τὰς λαϊκὰς παραδόσεις.

K. PAPPEN

ΒΑΛΘΑΣΑΡ

Τὸν παλαιὸν καλὸν κερὸν ὁ Βαλθάσαρ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνας ὠνόμασαν Σαρκίνον, ἐκασίλευεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Ἦτο μαῦρος, ἀλλ' εἶχεν ὠραῖον πρόσωπον. Ἦτο ἀπλοῦς τὸ πνεῦμα, καὶ γενναῖος. Τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας του, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ εἰκοστὸν δεύτερον τῆς ἡλικίας του, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βαλκίδα, τὴν βασιλίαν τοῦ Σαβᾶ. Ὁ μάγος Σεμπεπότας, καὶ ὁ εὐνοῦχος Σανκῆρας τὸν ἐσυνόδευσαν. Ἠκολούθητο ἀπὸ

Ἡ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΑΟΙΔΟΣ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ

(ὡς Στεφάνου εἰς τὸ μελόδραμα Σιβηρία)

ἐβδομηντα πέντε καμήλους, καὶ ὁποῖοι ἦσαν φορτωμένοι κινάμωμον, σμόρναν, χρυσὴν κόκκιν, καὶ ὀδόντας ἐλεφάντων.

Ἐνῶ ὠδοιπόρουσι, ὁ μὲν Σεμπεπότας τὸν ἐδίδασκε τὴν δύναμιν τῶν πλυνητῶν, καὶ τὰς δικαστικὰς ιδιότητες τῶν λίθων, ὁ δὲ Μανκῆρας τοῦ ἔψαλλεν ἄσματα ποικίλα θρησκευτικὰ. Αὐτὸς ἑμῶς δὲν τοὺς ἤκουεν, καὶ ἀφηρημένους

ἔβλεπον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος τὰ μικρὰ τσακάλια, τὰ ὅποια ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ἐπισθίων των μετὰ τρωμένα αὐτιά.

Τέλος μετὰ δωδεκάημερον πορείαν, ὁ Βαλθάσαρ καὶ οἱ συνοδοιπόροι του ἤσθληθησαν εὐωδίαν ῥόδων, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδον τοὺς κήπους, οἱ ὅποιοι περιέβαλλον τὴν πόλιν τοῦ Σαβᾶ. Συνήντησαν ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον νεά-

νιδας, κι όπουκι έχορευαν υπό τας άνθισμένας ροδιάς.

«Ο χορός είναι προσευχή, είπε σοβαρως ο μέγας Σεμπεπότας.—Μέγα ποσόν δυνατόν νά εισπραχθῆ, άν πωληθούν κι γυναίκες αυτές» είπεν ο ευνούχος Μανκήρας.

«Αμα εισήλθον εις τήν πόλιν έμειναν εκ-
θαμβοι από τώ μέγεθος τών έργαστασίων, και τών υποστέγων όπου φυλάσσοντο προσωρινως πληθος έμπορευμάτων. Έβάδισαν ώραν πολ-
λην εις δρόμους, οι όπουοι ήσαν γεμάτοι από χειρομαξάς, βυστάζους, όνου, και δηλιάτας, και αίφνης είδον έμπρός των τούς μικράνους τοίχους, τας από πορφύραν σκηνάς, τούς χρυ-
σοϋς θόλους του Πικλατίου τής Βακλίδος.

«Η βασιλίσσα τούς έδέχθη έντός αύλης ή όπουοι έδρασιζετο από πίδακας άρωματισμένους τών όπουων τά νερά κατέπιπτον ως μικρα-
ριτάρια, με ώρσιον άπκλόν ψιθύρισμα. Όρθίαι, φέρουσα φάρεμα κατκέντητον από λίθους πολυτίμους, έμειδία.

«Ο Βαλθάσαρ μόλις τήν ήτένισε, κατελή-
φθη από μεγάλην τραχήν. Τοϋ έφάνη γλυ-
κυτέρα του ρεμβασμού, και ώρσιότερα του πό-
θου.

— Αϋθέντα, του είπε χαμηλοφώνως ο Σεμ-
πεπότας, φρόντισον νά κλείσης καλώς έμπορι-
κάς συνθήκας.

— Φυλάξου, βασιλεϋ, προσέθεσεν ο Μανκή-
ρας, λέγουν ότι μεταχειρίζεται μαγγανείας,
διά νά απαχθαι από τούς άνδρας.

Μεθ' ο προσκυνήσαντες ο μάγος, και ο
ευνούχος απέμακρύνθησαν. Ο Βαλθάσαρ άμα
έμεινε μόνος με τήν Βακλίδαι, έδοκίμασε νά
όμιλήσῃ. «Ηνοιξε τώ στόμα, αλλά δεν ήδυ-
νήθη νά προσφέρῃ οϋδέ μίαν λέξιν. Είπε καθ'
έκυτόν: «Η βασιλίσσα θά όργισθῆ από τήν
σιωπήν μου.»

Έν τούτοις ή βασιλίσσα έμειδία πάντοτε,
και δεν έραίνετο διόλου ώργισμένη. Έμίλησε
πρώτη, και είπε με φωνήν άρμονικωτέραν από
κάθε μουσικήν: «Καλως ήλθες, κάθισε πλη-
σιον μου.»

Και με δάκτυλον, τώ όπουον ώμοιάζεν ακτίνα
λευκοϋ φωτός, του έδειξε τά προσκέφαλα τά
πορφύρα τά όπουα ήσαν άπλωμένα κατὰ γῆς.

«Ο Βαλθάσαρ εκάθισεν, έξέβαλε στεναγμόν
βαθύν, και άφου ήρπασεν έν προσκέφαλον εις
κάθε χέρι, έφώνάζε με ταχύτητα. «Βασιλίσσα,
ήθελα τά δύο αυτά προσκέφαλα νά ήσαν γί-
γαντες, διά νά τούς στραγγαλίσω.»

Και ένω όμιλεί έσφιξε τόσον τά προσκέ-
φαλα, ώστε τώ υφασμα έσχίσθη, και έγένισαν
νά πέριξ από λεπτά έλαφρά λευκά πτίλα.

«Έν μικρούτσικον πτερόν έταλαντεύθη όλίγον
εις τόν άέρα και εκάθισεν εις τώ στῆθος τής
Βακλίδος.

— Βασιλεϋ Βαλθάσαρ, είπεν ή Βακλίας, τώ
νερόν τών φρεάτων τής πρωτεύουσής σου είναι
καλής ποιότητας;

— Ναι, απήντησεν ο Βαλθάσαρ εκθαμβος.

— Έχω μεγάλην περιέργειαν, νά μάθω, πώς
κατασκευάζουν εις τήν Αιθιοπίαν τά ζυχαρο-
πηκτα όπωρικά;

«Ο Βασιλεϋς δεν είξευρε τί νά απαντήσῃ.
Έκεινή επέμεινε. «Είπέ μου, είπέ μου.»

Προσεπάθησε νά ένθυμηθῆ όσον τώ δυνατόν,
και τής περιέγραψε τόν τρόπον κατὰ τόν ό-
ποσον εις τήν χώραν του ζυχαρώνουν τά κυ-
δώνια, και άλλα όπωρικά εις τώ μέλι.

«Αλλ' ή Βακλίας δεν τόν ήκουεν. Αίφνης
τόν διέκοψεν:

— Βασιλεϋ, λέγουν ότι αγαπάς τήν βασι-
λίσσαν Κανδάκην τήν εξαδέλφην σου. Μη με
άπατήσης, είναι ώρσιότερα μου;

— Όρσιότερα σου βασιλίσσα, αδύνατον,
και έπεσεν εις τούς πόδας της.

«Η βασιλίσσα εξηκολούθησε:

— Λέγε, πώς είναι τά μαλλιά της, τώ στόμα
της, τά μάτια της...

— Αφησέ με νά πάρω τώ μικρούτσικο πτε-
ρόν που είναι εις τώ στῆθος σου, και θά σου
χαρίσω τώ μισό μου βασιλείον, με τόν μάγον
Σεμπεπόταν, και τόν ευνούχον Μανκήραν
μαζί.

«Ηγέρθη, και έφυγε τρέχουσα, ένω έγένε
γέλωτα ήχηρόν.

«Όταν ο μάγος και ο ευνούχος επέστρεψαν
εϋρον τόν κυρίον των σκεπτικόν και μελαγχο-
λικόν, πράγματα όλως άσυνήθη δι' αυτόν.

— Πώς αυθέντα, μη δεν συνεφώνησες κα-
λώς έμπορικάς συμφωνίας; ήρώτησεν ο Σαμπε-
πότας...

Τήν ιδίαν έσπέραν ο Βαλθάσαρ έδειπνησε
μετὰ τής βασιλίσσης, και έπιεν οίνον φοινίκων.

— Λοιπόν είναι αλήθεια, είπεν ή Βακλίας,
ένω έδειπνουν, ή βασιλίσσα Κανδάκη δεν εί-
ναι ώρσιότερα μου;

— Η βασιλίσσα Κανδάκη είναι μαύρη, ά-
πεκρίθη ο Βαλθάσαρ.

— Είμπορεί νά είναι κενεός μαύρος, και νά
μη είναι άσχημος.

— Βακλίας, έφώνάζεν ο βασιλεϋς...

Δεν είπε πλειότερα. Τήν έλαβεν εις τήν
άγκάλην του, και εκράτει τώ μέτωπόν της
άνεστραμμένον υπό τά χείλη του. Είδεν όμως
ότι ή Βακλίας εκλαίεν. Τότε τής όμιλήσε με

χαμηλήν, χαϊδευτικήν φωνήν, και τραγουδι-
στά, τραγουδιστά, όπως κάμουν κι τροφοί.

Τήν ώνόμασε μικρόν του άνθος, και μικρόν
του άστράκι.

«Δικτι κλαίεις; τής λέγει. Τι πρέπει νά
κάμω διά νά μη κλαίης πλέον; άν έχης κη-
μίαν επιθυμίαν, γνώρισέ μου τήν, και άμέσως
θά έμτελεσθῆ.»

Δεν εκλαίε πλέον, άλλ' έσκέπτετο. Πολ-
λήν ώραν τήν παρεκάλει, νά του είπῆ τί έπε-
θύμει.

Τέλος του είπεν. «Έπεθύμουν, νά γνωρίσω
τώ αίσθημα του φόβου.»

«Έπειδή ο Βαλθάσαρ ο δυστυχής έφάνετο,
ώς νά μη ήννόει, του εξήγησεν, ότι από πολ-
λοϋ έπεθύμει, νά διατρέξῃ κίνδυνον άγνωστον
άλλα δεν ήτο δυνατόν, έπειδή και οι Θεοί, ως
οι άνθρωποι του Σαβα ήγγύπνουν επ' αυτης.
«Και επιθυμώ πολυ, είπε στεναζουσα, νά
αίσθανθώ τήν νύκτα νά διατρέξῃ τώ σώμα
μου ή φρίκη του φόβου. Θέλω νά αίσθανθώ τας
τρίχας τής κεφαλής μου νά όρθούνται. «Ω! θά
ήναι θυμάσιον νά φοβηθῆ πολυ.»

«Έδεσε τούς βραχίονάς της γύρω εις τόν
λαιμόν του βασιλέως, και είπε με φωνήν πη-
ρακκλουντος παιδιού: «Νά, ένύκτωσεν. Έπά-
γωμεν και οι δύο νά διατρέξωμεν τήν πόλιν
μετεμψισμένοι. Θέλεις;»

«Ηθέλησεν. Αμέσως αυτή έτρεξε, και είδε
διά του δικτυωτοϋ εις τήν δημοσίαν πλατεϊαν.
«Ένας επαίτης, είπεν, είναι πλαγιασμένος
πλησίον του τοίχου του ανακτόρου. Δόσε του
τώ φάρεμά σου, και ζήτησέ του τώ από τρίχας
καμηλού σκαίικι του, και τώ χονδροειδές υφασ-
μα με τώ όπουον ζώνει τήν όσφύν του. Κάμε
γρήγορα, πηγαινέ νά έτοιμασθώ.»

Και εξήλθε τρέχουσα τής αιθούσης του συμ-
ποσίου, κτυπώσα τας χείράς της εις ένδειξιν
χαράς.

«Ο Βαλθάσαρ αφήρησε τώ από λεπτόν λι-
νόν και κατακέντητον ένδυμά του, και εξώ-
σθη τώ υφασμα του επαίτου. Η βασιλίσσα
επέστρεψε μετ' όλίγον, ένδεδυμένη με τώ κυ-
νοϋν άνευ ραφής φάρεμα, τώ όπουον φέρουν κι
εργαζόμεναι τήν γῆν γυναίκες.

«Πηγαινόμεν» είπεν. Και έσυρε τήν Βαλ-
θάσαρ διά μέσου σκοτεινών διαδρόμων, μέχρι
μικράς θύρας ή όπουα είχεν έξοδον εις τούς
άγρους.

II

«Η νύκτα ήτο κατάμυρη. Η Βακλίας μι-
κρούτσικη μέσα εις τήν νύκτα ώδήγησε τόν
Βαλθάσαρ εις έν καπηλειον όπου έσύναζον οι
βυστάζοι, και οι άστεγοι επαίται, και οι κα-

κόποιοι ακόμη τής πόλεως. Εκεί εκάθισαν και
οι δύο εις ένα τραπέζι, και έβλεπαν εις τώ
φως βρομεροϋ λύχνου εις τήν πυκνήν ατμό-
σφαιραν, τά ρυπαρά κτήνη, τά όπουα εκτυ-
ποϋντο με τας πυγμάς, ή και με τά μαχαίρια
διά μίαν γυναίκα, ή διά ποτήριον οίνου φοϊνι-
κος, ένω άλλοι έρογγαλίζαν κοιμώμενοι υπό
τας τραπέζας. Ο κάπηλος πλαγιασμένος επί
σάκκου όπουον περητήρει φρονίμως με τώ
άκρον του όφθαλμού του τήν άλλιν τών με-
θύσων.

«Η Βακλίας είδε παστούς ιχθείς, οι όπουοι
εκρέμαντο από τών δοκών τής στέγης, άμέσως
είπεν εις τόν σύντροφόν της: «Πολυ επιθυμώ
νά φάγω ένα από αυτους τούς ιχθείς με κρομ-
μίδι κοπκνισμένον.»

«Ο Βαλθάσαρ διέταξε και έφεραν' άφ' ου
ή Βακλίας έφαγε, τότε ένθυμήθησεν ότι δεν
είχαν χρήματα. Αυτό δεν έστενοχώρησε διόλου
τόν βασιλέα, ένόμιζεν, ότι θά έφευγε, χωρίς
νά πληρώσῃ τώ χρέος του. Αλλ' ο κύριος του
καπηλείου τούς εκλείσε τόν δρόμον, υβρίζων
τόν μεν βρομερόν οϋλον, τήν δε κακήν γαι-
δούραν. Ο Βαλθάσαρ τόν έρριψε κατὰ γῆς με
ένα γρόνον.

Πολλοί εκ τών παρκαθημένων έπετέθησαν
με μαχαίρας εναντίον τών άγνώστων. Αλλ' ο
μαύρος όπισθεις με υπερμέγεθες ιδιόχειρον
διά του όπουου τρίβουν τά κρόμμια τής Αιγύ-
πτου έρόνευσε μερικούς, εξ ου οι λοιποί φοβή-
θέντες υπεχώρησαν. Ησθάνετο τήν θέρημν
του σώματος τής Βακλίδος, ή όπουα ήτο περι-
μαζευμένη πλησίον του, και τουτο τόν καθί-
στα ακατανίκητον.

Οι φίλοι του κυρίου του καπηλείου μη τολ-
μώντες πλέον νά πλησιάσουν, του εξεσφενδύ-
νιζον εκ του βάθους του καπηλείου άγγελια,
όπου φυλάττουν τώ έλαιον, τας άνημμένας
λυχνίας, προσέτι τήν υπερμεγέθη χύτραν,
όπου έχωρει όλόκληρον άρνίον.

«Η χύτρα έπεσε με θόρυβον φοικτόν επί τής
κεφαλής του Βαλθάσαρ και ή κεφαλή του έσχί-
σθη. Προς στιγμήν έμεινε παραζαλισμένος,
κατόπιν συναθροίσας τας δυνάμεις του, εξε-
σφενδόνισε τήν χύτραν με τόσην όρμήν, ώστε
έδεκαπλασιάσθη τώ βάρος της.

Εις τόν θόρυβον του καταπεσόντος σιδήρου
άνεμίχθησαν φωνάι, και οίμωγαι πληγωμένων,
και θνησκόντων. Έπωφεληθείς τής ταραχής
τών λοιπών, και φοβούμενος μη κακοποιηθῆ ή
Βακλίας, τήν έλαβεν εις τας άγκάλας του και
έφυγε διά στενωπών και έρήμων δραμίσκων.
Σιωπή έδασίλευε και σκότος, και οι φυγάδες
ήκουον όπισθεν των εξησθενημένων τας φωνάς

τῶν διωκτῶν των, οἱ ὅποιοι διευθύνοντο κατὰ τύχην εἰς τὸ σκότος. Μετ' ὀλίγον δὲν ἤκούετο πλέον ἄλλο τι παρὰ οἱ σταγόνες τοῦ αἵματος τοῦ Βαλθάσαρ, αἱ ὁποῖαι ἔπιπτον ἐκ τοῦ μετώπου του εἰς τὰ στήθη τῆς Βαλκίδος.

«Σὲ ἀγαπῶ» ἐψιθύρισε ἡ Βαλκίς.

Ἡ σελήνη ἐφάνη τὴν στιγμὴν αὐτὴν, καὶ ἔδειξε εἰς τὸν βασιλέα λάμψιν ὑγρὰν, καὶ λευκὴν εἰς τοὺς μισοκλεισμένους ὀφθαλμούς τῆς Βαλκίδος. Κατέβαιναν τὴν ξηρὰν κοίτην χειμάρρου. Αἴφνης ὁ Βαλθάσαρ ὠλισθήσεν εἰς τὸ γλοιῶδες ἔδαφος τοῦ χειμάρρου, καὶ ἔπεσαν καὶ οἱ δύο.

Ταυτοχρόνως διήρχοντο λησταί, οἱ ὅποιοι διέκρινον τὸν Βαλθάσαρ, καὶ τὴν Βαλκίδα. «Εἶναι πτωχοί, εἶπον καθ' ἑαυτοὺς οἱ λησταί, ἀλλὰ θὰ τοὺς πωλήσωμεν ἀκριβά, διότι εἶναι νέοι καὶ ὠραῖοι».

Τοὺς ἐπλησίασαν, τοὺς ἔβλεπον δεσμά, καὶ ἀφοῦ τοὺς προσέδεσαν εἰς τὴν οὐρὰν ὄνου, ἠκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὁ μαῦρος δεσμευμένος ἠπεῖλει μὲ θάνατον τοὺς ληστές.

Ἡ Βαλκίς ὅμως, φρίσσουσα εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς αὐγῆς, ἐφάνετο νὰ μειδιᾷ εἰς ἀόρατον ὄπτασιν. Ὡδοιπόρησαν εἰς ἐρήμους φρικώδεις ἕως ὅτου ἡ ζέστη τῆς ἡμέρας ἔγινεν αἰσθητή. Ὁ ἥλιος ἦτο ἤδη ὑψηλά, ὅταν οἱ λησταὶ ἀφοῦ ἔλυσαν τοὺς αἰχμαλώτους των, καὶ τοὺς ἔβαλαν νὰ καθίσουν ὑπὸ τὴν σκιὰν βράχου, τοὺς ἔρριψαν ὀλίγον ψωμὶ μουχλασμένον, τὸ ὅποιον ὁ Βαλθάσαρ περιεφρόνησεν, ἡ Βαλκίς ὅμως ἔφαγεν ἀπλήστως.

Ἐγέλα. Καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν διατί γελά; Γελῶ, τοῦ ἀπεκρίθη, συλλογιζομένη ὅτι θὰ σὰς κρεμάσω ὅλους.

«Ἀλήθεια! ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχηγός, παράξενά λόγια ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς τσανακοπλύτρας σὰν καὶ σέ, φιλινάδα μου! Φάνεται μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μαύρου ἀγαπητικοῦ σου λογαριάζεις, νὰ μὰς κρεμάσῃς;»

Ἄμα ἤκουσεν ὁ Βαλθάσαρ τοὺς προσβλητικὰς αὐτοῦ λόγους, κατελήφθη ἀπὸ μανίαν, καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ τοῦ ἔσφιξεν μὲ τὴν δυνάμιν τὸν λαιμόν, ὥστε σχεδὸν τὸν ἀπέπιξεν.

Αὐτὸς ὅμως ἐθύβησε τὸ μχαῖρί του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ βασιλέως μέχρι λαβῆς.

Ὁ πτωχὸς Βαλθάσαρ ἔστρεψε πρὸς τὴν Βαλκίδα θνήσκον βλέμμα, τὸ ὅποιον σχεδὸν αὐθωρεὶ ἐσβέσθη.

III.

Συγχρόνως ἠκούσθη θόρυβος ἀνθρώπων, ἴπ-

πων, ὕπλων, καὶ ἡ Βαλκίς διέκρινε τὸν ἀνδρεὸν Ἀμπνέρ, ὅστις ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς τῆς ἤρχετο νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν βασιλίσσαν του, τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχε μάθῃ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν.

Προσεκίνησεν τρεῖς τὴν Βαλκίδα, καὶ διέταξε νὰ πλησιάσῃ τὸ δι' αὐτὴν ἠτοιμασμένον φορεῖον. Ἐν τούτοις οἱ φρουροὶ ἐδέσμευσαν τοὺς κκαούργους. Ἡ βασιλίσσα ἐστράφη ἠπίως πρὸς τὸν ἀρχηγὸν καὶ τοῦ εἶπεν. «Δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς, φίλε μου, ὅτι σοῦ ὑπεσχέθην ψευδῶς, ὅτι θὰ κρεμασθῆτε ὅλοι.»

Ὁ μάγος Σεμπεπότης καὶ ὁ εὐνοῦχος Μανκῆρας, οἱ ὅποιοι ἦσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀμπνέρ, ἐξέβλεπον ἀγρίως κραυγὰς, ἄμα εἶδον τὸν πρίγκηπά των ἐξηπλωμένον, ἀνάισθητον. Τὸν ἀνήγειραν μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ὁ Σεμπεπότης ὁ ὁποῖος διεκρίνετο ὡς ἐξοχος ἰατρός, ἀντελήφθη ὅτι ἀνέπνεεν εἰσέτι. Ἐπέδεσε προχείρως τὴν πληγὴν. Ἐνῶ ὁ Μανκῆρας ἐσπύγγιζεν τὸν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ βασιλέως ἀφρόν. Κατόπιν τὸν ἔδεσαν ἐπὶ ἵππου, καὶ τὸν ὠδήγησαν ἡρέμα εἰς τὸ Παλάτιον τῆς βασιλίσσης.

Ὁ Βαλθάσαρ ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας παρελήρει πυρέσσων. Τέλος τὴν δεκάτην ἕκτην ἡμέραν εἶδε τὸν Σεμπεπότην, καὶ τὸν Μανκῆραν, καὶ δὲν εἶδε τὴν βασιλίσσαν. Ποῦ εἶναι; Τί κάμνει;

— Αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Μανκῆρας εἶναι κλεισμένη μὲ τὸν βασιλέα τῶν Κομαγηνῶν,

— Συμφωνεῖ βεβαίως τὴν ἀλλαγὴν ἐμπορευμάτων, προσέθεσεν ὁ σοφὸς Σεμπεπότης. —Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ ἐφώνασεν ὁ Βαλθάσαρ. Καὶ ὠρμησεν πρὸς τὰ διαμερίσματα τῆς βασιλίσσης χωρὶς οὔτε ὁ γέρον, οὔτε ὁ εὐνοῦχος νὰ δυνηθῶν, νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Μόλις ἐφθασε πλησίον τοῦ κοιτῶνος, εἶδε νὰ ἐξέρχεται ὁ βασιλεὺς τῶν Κομαγηνῶν ὀλόχρυσος ἀπὸ κεντήματα, καὶ λαμπρὸς ὡς ὁ ἥλιος. Ἡ Βαλκίς ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐκ πορφύρας, ἐμειδία μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς.

— Βαλκίς μου! Βαλκίς μου! ἐφώνασεν ὁ Βαλθάσαρ. Τὴν ἐπλησίασε, καὶ ἔλαβε τὸ χεῖρ της, τὸ ὅποιον ἀποτόμως αὐτὴ ἀπέσυρεν.

— Τί μὲ θέλεις; τοῦ λέγει.

— Τὸ ἐρωτᾷς!, ἀπεκρίθη ὁ μαῦρος βασιλεὺς κλαίων. Ἐστρεψε πρὸς αὐτὴν ὀφθαλμούς ἠσύχους καὶ σκληρούς. Ἐνόησεν ὅτι εἶχε λησμονήσει, τῆς ἐνθύμισε τὴν νύκτα τοῦ χειμάρρου. Ἄλλ' αὐτὴ! «Δὲν γνωρίζω, ἀλήθεια, τί θέλεις νὰ εἰπῆς, βασιλεῦ. Τὸ κρασί τῶν φοινίκων φάνεται σὲ βλάπτει. Ὠνειρεύθης.»

— Πῶς; ἐφώνασεν ὁ δυστυχὴς πρίγκηψ συ-

στρέφων ἀπηλπισμένος τὰς χεῖράς του, οἱ λόγοι σου, ὡς ἡ μάχαιρα τῆς ὁποίας φέρω τὸ ἔχνη, εἶναι ὄνειρα!...»

Ἡγέρθη. Οἱ λίθοι οἱ πολύτιμοι τοῦ φορέματός της ἔκαμιν τὸν κρότον χαλᾶζης, καὶ ἀφῆκαν ἀστραπάς: «Βασιλεῦ εἶπεν, εἶναι ἡ ὥρα τῆς συγκλήσεως τοῦ συμβουλίου μου. Καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἐξετάζω τὰ ὄνειρα τοῦ ἀσθενοῦντος ἀκόμη ἐγκεφάλου σου. Ἐχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως! χαῖρε!»

Ὁ Βαλθάσαρ ἠσθάνθη ὅτι ἐμελλε νὰ λιποθυμήσῃ, προσεπάθησε μὲ ὕλας του τὰς δυνάμεις, νὰ μὴ δεῖξῃ τὴν ἀδυναμίαν του εἰς τὴν κακὴν αὐτὴν γυναῖκα, ἔστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου ἔπεσεν ἀνάισθητος μὲ τὴν πληγὴν του ἠνεωγμένην ἐκ νέου.

IV.

Τρεῖς ἐβδομάδες ἔμεινεν ἀνάισθητος, καὶ σχεδὸν νεκρός. Ὅταν τὴν εἰκοστὴν δευτέραν ἡμέραν συνῆλθε, ἤραψε τὴν χεῖρα τοῦ Σεμπεπότη, ὁ ὁποῖος ἠγρούνην πλησίον του μετὰ τοῦ Μανκῆρα, καὶ ἐφώνασε κλαίων:

— Φίλοι μου, δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ πάντα εἶναι κακά, ἀφοῦ ὁ ἔρωσ εἶναι κακόν, ὡς κακὴ εἶναι ἡ Βαλκίς.

— Ἡ σοφία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, ἀπεκρίθη ὁ Σεμπεπότης.

— Θέλω τὴν δοκιμάσει, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ. Ἄλλ' ἂς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως διὰ τὴν Αἰθιοπίαν.

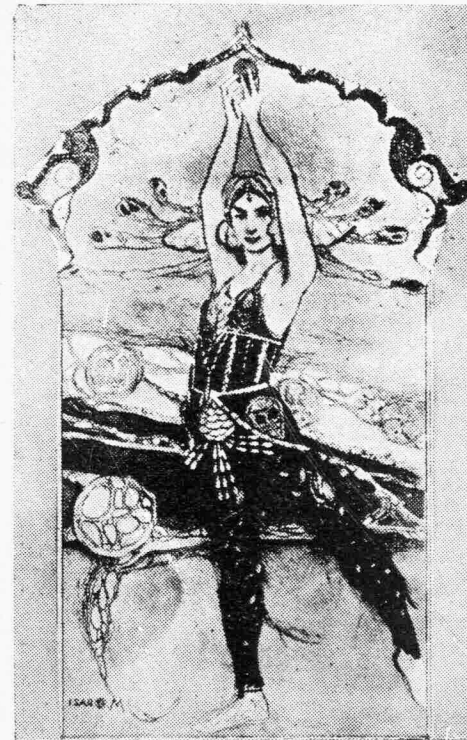
Ἀπηλπισμένος ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἔρωτος τῆς Βαλκίδος, ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶθῃ εἰς τὴν σοφίαν, νὰ γίνῃ μάγος. Μ' ὅλον ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δὲν τοῦ ἐπροξένει εὐχαρίστησιν, τοῦλάχιστον τοῦ ἔδιδεν ὀλίγην γαλήνην. Κάθε ἐσπέραν ἐκάθητο εἰς τοὺς ἐξώστας τοῦ ἀνακτόρου του, ἔχων συντρόφους τὸν μάγον Σεμπεπότην, καὶ τὸν εὐνοῦχον Μανκῆραν, καὶ ἐθάύμαζε τοὺς ἀκινήτους φοίνικας εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἄλλοτε παρετῆρει εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης τοὺς κροκοδείλους νὰ ἐπιπλέουν εἰς τὸν Νεῖλον ὡς κορμοὶ δένδρων.

— Οὐδέποτε κουράζεται ὁ ἄνθρωπος νὰ θυμᾶζῃ τὴν φύσιν, ἔλεγεν ὁ Σεμπεπότης.

— Βέβαια, ἀπεκρίνετο ὁ Βαλθάσαρ. Ἄλλ' ὑπάρχουν εἰς τὴν φύσιν πολὺ ὠραιότερα πράγματα ἀπὸ τοὺς φοίνικας, καὶ τοὺς κροκοδείλους. Ὡμίλει τοιοῦτοτρόπως διότι ἐνθυμεῖτο τὴν Βαλκίδα.

Καὶ ὁ Σεμπεπότης ὁ ὁποῖος ἦτο γέρον ἔλεγεν: «Εἶναι τὸ φαινόμενον τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νεῖλου τὸ ὅποιον ἐγὼ ἐξήγησα. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ νὰ ἐννοῇ.

— Ἐπλάσθη διὰ νὰ ἀγαπᾷ, ἀπεκρίθη ὁ

Ὁ διάσημος χορευτὴς ΖΙΝΣΚΗΣ

Βαλθάσαρ στεναζών. Εἶναι πράγματα τοῦ δὲν ἐξηγοῦνται.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Σεμπεπότης.

— Ἡ προδοσία γυναικός, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.

Ἐν τούτοις ὁ Βαλθάσαρ ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ μάγος, ἔκτισε πύργον ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποῖου διεκρίνοντο πολλὰ βασίλεια, καὶ ὕλοι αἱ ἐκτάσεις τῶν οὐρανῶν. Ὁ πύργος ἦτο πλίνθινος, καὶ ὑψηλότερος ὅλων τῶν ἄλλων πύργων. Δύο ἔτη ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ κτισθῇ, καὶ ἔδαπάνησε δι' αὐτὸν ὁ Βαλθάσαρ τὸν θησαυρὸν τοῦ πατρὸς του. Κάθε νύκτα ἀνέβαιεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου, καὶ ἐκεῖθεν παρετῆρει, καὶ ἐμελέτα τὸν οὐρανὸν ὑπὸ τὴν ὀδήγιαν τοῦ σοφοῦ Σεμπεπότη.

«Οἱ διάφοροι ἀστερισμοὶ εἶναι τὰ σημεῖα τοῦ πεπωμένου μας, τοῦ ἔλεγεν ὁ Σεμπεπότης. Αὐτὸς τοῦ ἀπεκρίνετο.

— Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἀλλὰ τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι πολὺ σκοτεινά, καὶ ἐνῶ τὰ μελετῶ, τοῦλάχιστον δὲν σκέπτομαι τὴν Βαλκίδα.

Αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι εὐεργετικαί, ἀπορροφῶν τοὺς ἀνθρώπους, Σεμπεπότη! νὰ μὲ διδάξῃς τὰς γνώσεις ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἐκμηδενίζουν τὰ

αίτημα του ανθρώπου, και θά σέ ύψώσω εἰς μεγάλης τιμᾶς ἐνώπιον τοῦ λαοῦ μου.»

Καὶ ὁ Σεμπεπότης ἐδίδαξε τὴν σοφίαν εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ Βαλθάσαρ ἐρ' ὅσον παρετήρει τοὺς δώδεκα τοῦ ἡλίου οἴκους, ὀλιγώτερον ἐσκέπτετο τὴν Βαλκίδα.

Ὁ Μανκήρας ὅστις τὸ παρετήρησεν ἐχάρη πολὺ.

«Ὁμολόγησε, αὐθέντα, τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν, ὅτι ἡ βασιλισσα Βαλκίς ἔκρυπτεν ὑπὸ τὸ χρυσοῦν τῆς φόρεμα πόδας ὡς τῆς αἰγός.

— Ποῦς σοῦ διηγήθη αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἶναι κοινῶς γνωστὸν, αὐθέντα, εἰς τὴν χώραν τοῦ Σαβᾶ, ὡς καὶ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἀπεκρίθη ὁ εὐνοῦχος. Ὅλοι λέγουσιν, ὅτι ἡ βασιλισσα Βαλκίς ἔχει τὴν κνήμην τριχωτὴν, καὶ τὸν πόδα σχηματισμένον ἀπὸ δύο μαύρα κέρατα».

Ὁ Βαλθάσαρ ἤξευρεν ὅτι ἡ Βαλκίς εἶχε τοὺς πόδας ὅπως ὄλαί αἱ γυναῖκες, καὶ τελείως ὠραίους. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα αὐτῆ τοῦ ἐγάλασε τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησεν. Ἐθεώρησεν ὅτι ἦτο μείωσις διὰ τὴν Βαλκίδα ἢ κακὴ ἰδέα τὴν ὁποίαν εἶχον κοινῶς περὶ τῆς καλλονῆς τῆς. Εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ἠγάπησε γυναῖκα ἢ ὁποῖα ἐθεωρεῖτο τερατώδης, ἠσθάνθη λύπην, καὶ ἔπαυσε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἐκπαιδῇ τὴν Βαλκίδα. Ὁ Βαλθάσαρ ἦτο ἀπλοῦς τελείως τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὁ ἔρωσ εἶναι πάντοτε αἰσθητικὸν ἰδιότροπον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὁ βασιλεὺς ἔκαμε σημαντικὰς προσόδους εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν μάγων, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀστρολογίαν. Ἦτον ἄκρως προσεκτικὸς εἰς τοὺς συνδιασμούς τῶν ἀστέρων καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξηγούμενα ὠροσκοπία, ἦσαν σοφά. «Σεμπεπότη, ἔλεγεν εἰς τὸν μάγον, ὀρκίζεσσι μὲ τὴν κεφαλὴν σου περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὠροσκοπίων μου;»

Καὶ ὁ σοφὸς ἀπήντα: «Αὐθέντα, ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀσφαλτος, ἀλλ' οἱ σοφοὶ πάντοτε ἀπκτῶνται».

Ὁ Βαλθάσαρ ἦτο φυσικὰ εὐφυῆς ἀπῆντα: «Μόνον τὸ θεῖον εἶναι ἀληθινόν, ἀόρατον. Ματαίως ζητοῦμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀνεκάλυψά ἡμῶς νέον ἀστὲρ εἰς τὸν οὐρανόν. Εἶναι ὠραῖος, καὶ φαίνεται ζωντανός, καὶ ὅταν τρεμουλιάζει νομίζει τις ὅτι οὐράνιος ὀφθαλμὸς σὲ ἀτενίζει μὲ γλυκύτητα. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀκούω νὰ μὲ κράζει. Εὐτυχής! τρισευτυχής! ὅστις γεννηθῆ ὑπὸ τὸν ἀστὲρ αὐτόν!! Σεμπεπότη, ἰδὲ τί βλέμμα μᾶς ρίπτει ὁ ἀστὴρ ὁ θαυμασιος, καὶ ὁ ὠραῖος».

Ἄλλ' ὁ Σεμπεπότης δὲν εἶδε τὸν ἀστὲρα,

σοφὸς καὶ γέρον, δὲν ἠγάπη τοὺς νεωτερισμούς.

Καὶ ὁ Βαλθάσαρ ἐπκνελάμβανε μόνος εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός «εὐτυχής, εὐτυχής, εὐτυχής, ὅστις γεννηθῆ ὑπὸ τὸν ἀστὲρ τοῦτον.

V.

Διεδίδετο εἰς ὅλην τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ εἰς τὰ γειτονεύοντα βασίλεια, ὅτι ὁ βασιλεὺς Βαλθάσαρ δὲν εἶχε πλέον ἔρωτα διὰ τὴν Βαλκίδα.

Ὅταν ἡ εἰδησις ἔφθασεν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σαβᾶ, ἡ Βαλκίς προσεβλήθη, ὡς νὰ εἶχε προδοθῆ. Ἐτραξε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Κομμηνηῶν ὁ ὁποῖος ἐλησμένει τὸ βασίλειον του εἰς τὴν πόλιν τοῦ Σαβᾶ, καὶ τοῦ ἔκραζεν. «Φίλε μου, εἰζεύρεις τί ἔμαθον πρὸ ὀλίγου: ὁ Βαλθάσαρ δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον.

— Τί σ' ἐνδικφέρει, τῆς ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ ἡμεῖς ἀγαπώμεθα.

— Δὲν αἰσθάνεσσι λοιπὸν τὴν προσβολὴν ἢ ὁποῖα μοῦ γίνεται ἀπὸ αὐτὸν τὸν μαῦρον; — Ὅχι, ἀπεκρίθη.

Τὸν ἐξεδίωξε κακῶς ἔχοντα, καὶ διέταξε τὸν ἀρχιερέα τῆς, νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πάντα διὰ ταξείδιον εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. «Ἀνχωροῦμεν αὐτὴν τὴν νύκτα, εἶπεν. Σοῦ κόπτω τὴν κεφαλὴν, ἂν τὰ πάντα δὲν εἶναι ἐτοιμα προ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου». Κατόπιν ὅταν ἔμεινε μόνη ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, καὶ νὰ φωνάζῃ: Τὸν ἀγαπᾷ! Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, ὡς ἐγὼ τὸν ἀγαπᾷ» ἐστένιζε καὶ ὠμολόγει τὴν ἀγάπην τῆς ἐν ὅλῃ τῇ εὐκρινείᾳ.

Μίαν νύκτα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βαλθάσαρ ἦτο ἐπὶ τοῦ πύργου του, καὶ παρετήρει τὸν θαυμασιὸν ἀστὲρα, τυχαίως κατέβηκε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν γῆν διέκρινε μακρὰν μακρὴν γραμμὴν, ἢ ὁποῖα ἐκινεῖτο ὀρισεῖδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου, ὡς στρατὸς μυρμηκῶν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ μύρμηκες ἤβησαν τόσον, ὥστε νὰ διακρίνῃ ὁ βασιλεὺς ἵππους κμηλούς καὶ ἐλέφαντας. Τὸ κερκιδάριον ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν, ὁ Βαλθάσαρ διέκρινε κυρτὰς σπάθας λαμποκοπούσας, καὶ τοὺς μακρὸς ἵππους τῆς φρουρᾶς τῆς Βαλκίδος, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισε. Κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην ταραχὴν. ἠσθάνθη, ὅτι ἐκινδύνευε, νὰ τὴν ἀγκυλῆται πάλιν. Ὁ Ἄστὴρ ἔλαμπεν εἰς τὸ Ζενίθ μὲ λάμψιν θαυμασίαν. Κάτω ἡ Βαλκίς πλκτικισμένη εἰς φορεῖον ἀπὸ χρυσοῦν, καὶ πορφύραν ἦτο μικρά, καὶ λάμπουσα ὡς αὐτός.

Ὁ Βαλθάσαρ ἠσθάνθη νὰ σύρεται πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τρομερὰν δύναμιν. Ἐν τούτοις ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀπελπισμένην προσπάθειαν, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπκνεῖδε τὸν ἀστὲρα.

Τότε ὁ ἀστὴρ ὠμίλησε καὶ εἶπεν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Λάβε μέτρον σμύρανης, γλυκύτατε βασιλεῦ Βαλθάσαρ, καὶ ἀκούσθαι με. Θέλω σὲ ὀδηγήσει εἰς τοὺς πόδας τοῦ βρέφους τὸ ὅποτον θέλει γεννηθῆ ἐντὸς φάτνης μεταξὺ τῶν ζώων. «Καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ βρέφος εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων. Θέλει πκρηγορήσει τοὺς ἔχοντες ἀνάγκην πκρηγορίας.

«Σὲ προσκαλεῖ, σὲ ὁ Βαλθάσαρ, τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ εἶναι σκοτεινὴ ὡς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου ἡ καρδία εἶναι ἀπλη, ὡς ἡ καρδία παιδίου.

«Σὲ ἐξέλεξε διότι ὑπέφερες, καὶ θά σοῦ δώσῃ τὴν χάραν, καὶ τὴν ἀγάπην. Θά σοῦ εἰπῇ: ἔσο πτωχὸς ἐν χαρᾷ, ἰδοὺ ὁ ἀληθὴς πλοῦτος. Θά σοῦ εἰπῇ ἀκόμη: Ἡ ἀληθὴς χαρὰ εἶναι παρκαίτησις τῆς χαρᾶς, Ἄγάπη με, καὶ μὴ ἀγαπᾶς τὰ πλάσματτα ἢ ἐν ἐμοί, διότι ἐγὼ εἶμαι ἢ ἀγάπη».

Εἰς τοὺς λόγους τούτους χαρὰ θεῖα διεχύθη ὡς φῶς εἰς τὸ σκοτεινὸν πρόσωπον τοῦ βασιλέως. Ὁ Βαλθάσαρ ἐκχαμῶς ἤκουε τὸν ἀστὲρα καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἐγεννᾶτο νέος ἀνθρωπος. Ὁ Σεμπεπότης καὶ ὁ Μανκήρας γονυπετεῖς, καὶ μὲ τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ λίθου, ἐλάτρευον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ βασιλέως τὸν θαυμασιὸν ἀστὲρα.

Ἡ βασιλισσα Βαλκίς παρετήρει τὸν Βαλθάσαρ, ἐνόησεν ὅτι εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆν, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσεν ἡ θεῖα ἀγάπη δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις διὰ τὴν ἰδικὴν τῆς, ὠχρίασεν ἀπὸ πείσμα καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ στραφῶν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ διευθυνθῶν πρὸς τὸ βασίλειον τοῦ Σαβᾶ.

Ὅταν ὁ ἀστὴρ ἔπαυσε νὰ ὀμιλῇ, ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ δύο του σύντροφοι κατέβησαν ἀπὸ τὸν πύργον. Κατόπιν ἠτοίμασαν μέτρον σμύρανης, ἐσχημάτισαν κερκιδάριον, καὶ ἀνεχώρησαν ἀκολουθοῦντες τὸν ἀστὲρα ἐταξείδευσαν κερκιδάριον ἀρκετόν, διήλθον τόπους ἀγνώστους, καὶ ὁ ἀστὴρ τοὺς ὠδήγει προχωρῶν ἔμπροσθεν των.

Μίαν ἡμέραν ἔφθασαν εἰς μέρος ὅπου τρεῖς δρόμοι συνηγνῶντο, εἶδον δύο βασιλεῖς οἵτινες ἐπροχώρουν μὲ μεγάλην ἀκολουθίαν. Ὁ εἰς ἦτο νέος, καὶ λευκὸς τὸ πρόσωπον,

Ἐχίρῆτε τὸν Βαλθάσαρ, καὶ τοῦ εἶπεν:

«Ὁνομάζομαι Γάσπαρ, εἶμαι βασιλεὺς, καὶ πηγαινὼ νὰ προσφέρω χρυσοῦν ὡς δῶρον εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὅποτον ἐγεννήθη εἰς Βαθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.»

Ὁ δεύτερος βασιλεὺς ἐπροχώρησε καὶ αὐτὸς κατόπιν. Ἦτο γέρον τοῦ ὁποῖου τὸ λευκὸν γένειον ἐσκέπαζε τὸ στήθος:

«Ὁνομάζομαι Μελχιώρ, εἶπεν, εἶμαι βασιλεὺς, καὶ πηγαινὼ νὰ προσφέρω λίθον εἰς τὸ θεῖον παιδίον τὸ ὅποτον ἦλθε νὰ διδάξῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

— Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαινὼ ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ ἐνίκησα τὴν φιληθονίαν μου, καὶ τούτου ἕνεκεν μοῦ ὠμίλησεν ὁ ἀστὴρ.— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Μελχιώρ, ἐνίκησα τὴν ὑπερηφάνειάν μου. — Ἐγὼ εἶπεν ὁ Γάσπαρ, ἐνίκησα τὴν σκληρότητά μου, καὶ δι' αὐτὸ ὀδεύω μαζὺ σας.»

Καὶ οἱ τρεῖς μάγοι ἠκολούθησαν ὁμοῦ τὸ ταξείδιόν των.

Ὁ ἀστὴρ τὸν ὅποτον εἶδον πρὸς ἀνατολάς, προηγεῖτο αὐτῶν, ὡς ὅτου φάσγας ἀνωθεν τοῦ μέρους ὅπου ἐγεννήθη τὸ παιδίον ἔστη.

Ἰδόντες τὸν ἀστὲρα νὰ σταματήσῃ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Καὶ εἰσελθόντες εἶδον τὸ παιδίον καὶ Μαρίαν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, καὶ πεσόντες εἰς τὰ γόνατα προσεκύνησαν, καὶ ἐλάτρευον τὸ παιδίον. Καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυρούς των, προσέφεραν εἰς αὐτὸ χρυσοῦν, σμύραναν, καὶ λίθον ὡς τὸ Εὐαγγέλιον λέγει.

Ἐκ τοῦ Ἀνατόλ Φράνς.

ΑΙΚ. ΚΑΤΣΙΦΟΥ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Ἡ εορτὴ τῆς πῆτας ἐξ ἴσου ἂν ὄχι περισσότερο ἐπιτυχὴς ἀπὸ τὰ Ἀνθεστήρια. Τὸ πρόγραμμα κατηρτίσθη μὲ πολὺ μεγαλητέραν ποικιλίαν ἐκείνου καὶ αἱ εἰκόνες προμνημονία ἀπὸ τὰς ἐπιτυχεστέρας ἐξ ὅσων ἀνεβιβάσθησαν ἕως τὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σκηνήν.

Ἡ εορτὴ θὰ ἀρχίσῃ μὲ ἓνα κυκλικὸν χορὸν περὶ ἀρχαῖον βομῶν μὲ ἄσματα καὶ ὑπόκρουσιν βιολιῶν καὶ ἄρας· θὰ ἐξακολουθήσουν δύο ὠραῖοι Ἑλληνικοὶ χοροὶ καὶ τούτους μία ὠραία εἰκὼν, παριένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἐθνικῆς μας ἀποκαταστάσεως. Ἡ Ἀδὴλ τῆς βασιλείας Ἀμαλίας θὰ ληφθῇ ἀπὸ φωτογραφίαν τῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν παρίστανται ὄλαι αἱ ὑλασπίστρια τῆς αἰοιδίμου Ἀμαλίας. Ἡ διάσημος διὰ τὴν καλλονὴν τῆς Φωτεινῆ Μαυρομηχάλη μὲ τὴν μητέρα τῆς, ἡ Κριεζῆ, ἡ Κολοκοιρώνη, ἡ Τολμίδου, ἡ ὠραία Ρόζα Καρατζᾶ καὶ αἱ δύο Γερμανίδες Βάις καὶ ἡ Πλούσκωφ μεγάλη κυρία τῆς τιμῆς.

Τὸ ἐξαιρετικὸν γραφικὸν εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν εἶναι ὅτι κάθε μία ἀπὸ τὰς κυρίας φορεῖ καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐνδυμα τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἔχομεν Γιανιώτικα, Ψαρι-

ανά, Σμυρνέικα, Ύδρέικα, Σπεισιώτικα, Σουλιώτικα, Ἑλληνικά μὲ φέσι καὶ ὡς fond du tableau φουστανελάδες καὶ Βλάχοπούλες.

Ὁραϊάταια κυρίαὶ καὶ κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐποδνθοῦν τὰ διάφορα πρόσωπα, μὲ ἐνδυμασίας ἀντιγεγραμμένας ἀπὸ τὸ ἐθνολογικὸν Μουσεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπύρχουν αὐταὶ αἱ ἐνδυμασίαι τῆς φωτογραφίας.

Τὴν εἰκόνα αὐτὴν θὰ ἐπακολουθήσουν χοροὶ Ἑλληνικοί, συνοδευόμενοι ἀπὸ τραγοῦδια Ἑλληνικά. Καὶ ὡς φινάλε ὁ **Νέος Χρόνος** εἰκῶν μικρῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα δέχονται τὸν Νέον Χρόνον μὲ τὰ κάλαντα, μὲ στεφάνια καὶ τραγοῦδια καὶ χαρῆς. Ὁ Νέος Χρόνος μεταξὺ ἄλλων δώρων φέρει καὶ τὴν πῆτιτα ἢ ὁποῖα θὰ μισρασῆ ἢ εἰς τὰ παιδιά, ἐνῶ δύο ἄλλαι πῆτιται προορίζονται διὰ τοὺς τυχεροὺς τοῦ κοινοῦ. Ἡ κλήρωσις αὐτῶν θὰ γείνη μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν εἰσιτηρίων ἐκάστου. Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τῶν εἰσιτηρίων τῆς Πλατείας, τῆς Α' καὶ Β' σειρᾶς θεωρεῖων, εἷς κληρὸς θὰ κερδίσῃ τὴν μίαν πῆτιαν μὲ τὸ νόμισμα. Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν θεωρεῖων τῆς Γ' σειρᾶς καὶ τοῦ ὑπερώου ἕνας πάλιν ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ τὴν ἄλλην πῆτιαν μὲ τὸ νόμισμα. Τὴν πῆτιαν τῶν οἱ τυχεροὶ θὰ παραλάβουν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεάτρου, φέροντες τὸ ἠριθμημένον διπλότυπον τοῦ εἰσιτηρίου τῶν.

ΑΙ ΔΥΟ ΣΤΙΝΗ

Ἡ μίξ Στίνη, ἢ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ δὲν ἀρκοῦσε, δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἐκτελεθῇ δικταγὰς καὶ παραγγελίαις ἀπὸ ἕλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰ εἶδη τῆς καλλονῆς καὶ τῆς κομμώσεως καὶ τῆς γυναικείας ἐν γένει τουκλέττας.

Ἡ κόρη λοιπὸν Στίνη ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄλλου μωροπωλείου καὶ κομμωτηρίου καὶ κομμωσιολογίου Στίνη, τοῦ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Φαλήρου καὶ παραπλεύρως τοῦ ζαχαροπλαστείου Γιαννάκη.

Καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ καταστήματα τῆς γυναικείας ἐμμορφίαις εὐρίσκονται ἕλασι αἱ θαυμάσιαι σκευασίαι τοῦ ἀνανεοῦν τὰ μακρὰ καὶ ἀλλη, καὶ ζωογονοῦν τὰ ρυτιδωμένα δέρματα καὶ σκορπίζουσιν τὴν ποίησιν τῶν λεπτῶν ἀρωμάτων γύρω εἰς μίαν γυναικῆ. Δὲν ὑπάρχει μυστικὸν κάλλους τοῦ ὁποῖου κάτοχοι νὰ μὴ εἶναι καὶ αἱ δύο Στίνη, μητέρα καὶ κόρη, ὡς δὲν ὑπάρχει ὠραῖον κτένισμα καὶ ὠραῖος στολισμὸς τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι ἀποκλειστικὸν προνόμιόν των. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰ ὠραιότερα δῶρα, εἴτε εἰς πολύτιμα ἀρώματα, εἴτε εἰς εἶδη στολισμοῦ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐν γένει χορῶν καὶ ἐορτῶν ζητεῖτε εἰς τὰ δύο καταστήματα Στίνη.

ΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΡΕ

Τὰ ὠραιότερα μπουμπόνια, petits-fours, καὶ ἐν γένει γλυκίσματα εἰς τοῦ Doré. Μπουμπονιέρες θαυμάσιαι διὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἑτους. Τοῦρτες, petits patés, croquants, ἕλασι τὰ εἶδη τοῦ τσαϊοῦ, διοργανωσις buffet δι' ἀπογευματινᾶς, χοροὺς, γάμους, εἰς τοῦ Doré, εὐθηνότερα, ὠραιότερα, ἐκλεκτότερα ἀπὸ παντοῦ ἄλλου.

Τὰς προμηθείαις σας λοιπὸν ὀλοκλήρου τῆς περιόδου αὐτῆς εἰς τοῦ Doré, ὅστις ἔχει τὸ record τῆς ἐκλεκτοτέραις πελατείαις τῶν Ἀθηνῶν.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

**ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ**

**Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακευπορεῖα.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.**

Κ^{ΟΣ} ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ